

Introducere

Epistola către Coloseni

Desăvârșiți în Hristos

Introducere

Există două lucruri care fac această epistolă deosebit de valoroasă pentru tine, ca tânăr credincios. În primul rând, este modul în care toată atenția este îndreptată spre gloria Persoanei lui Hristos. Această glorie se manifestă în diferite moduri, în diferite relații. Astfel, Îl poți vedea ca Fiul dragostei Tatălui, în care locuiește toată plinătatea Dumnezeirii (Coloseni 1.13,19). Îl vezi și ca Creator și Păstrător al tuturor lucrurilor (Coloseni 1.16,17). Și Îl vezi ca Mântuitorul și Capul Trupului Său, al Adunării (Coloseni 1.14,18).

Al doilea mod este felul în care este revelată „taină” (Coloseni 1.27), și anume ca o sursă de mângâiere (Coloseni 2.2). Această taină include faptul că Adunarea este una cu Hristos. Cu cât descoperi și apreciezi mai mult aceasta, cu atât mai mult va fi încurajată viața ta de credință și vei primi mângâiere într-un mediu care nu știe nimic despre aceasta și nu vrea să aibă nimic de-a face cu ea.

Scopul epistolei este ca tu să primești învățătură despre lucrurile menționate și să începi să meditezi asupra lor. Rezultatul va fi, fără îndoială, că inima și ochii tăi vor fi umpluți de gloria Domnului Isus. Te pot asigura că, în urma acestui fapt, sufletul tău va fi copleșit de recunoștință, bucurie și siguranță.

Epistola către Coloseni este a treia scrisoare, pe care Pavel a scris-o (după scrisoarea către Efeseni și scrisoarea către Filipeni) din închisoarea din Roma. Deci, nici această scrisoare nu provine de la un „erudit de cameră”. Pavel a găsit mângâiere și bucurie în sufletul său în circumstanțele în care se afla, când se gândea și scria despre gloria Domnului Isus. Când citești această epistolă, și tu vei experimenta același lucru.

Fiecare epistolă a lui Pavel a fost scrisă cu ocazia unei chestiuni, pe care a observat-o sau a auzit-o. Motivul Epistolei către Coloseni era faptul că Pavel auzise despre erezii, care pătrunseseră în Colose. Epafra probabil că l-a informat despre acestea. Nu este foarte clar despre ce erezii este vorba. Totuși, există câteva indicii în scrisoare, mai precis în capitolul 2. Acolo citești, de exemplu, despre filozofie (Coloseni 2.8), despre ritualuri iudaice (Coloseni 2.16,17) și despre venerarea îngerilor (Coloseni 2.18). Este vorba, așadar, atât de elemente din păgânism, cât și din iudaism. Există o singură modalitate prin care răul provocat de aceste erezii putea fi reparat: prin prezentarea întregii glorii a lui Hristos. Cine cunoaște această glorie nu va mai simți nevoia să se ocupe de erezii.

După cum am spus, Pavel va fi auzit de la Epafra despre evoluțiile din adunarea din Colose. Acest slujitor credincios avea o relație strânsă cu această adunare. Din capitolul 1 se poate deduce că adunarea din Colose a fost înființată prin lucrarea lui Epafra. El le-a vestit colosenilor Evanghelia (Coloseni 1.7). Epafra era el însuși dintre coloseni (Coloseni 4.12). Totuși, nu era „adunarea lui”. Cu toate acestea, simțea o mare responsabilitate față de ea. Când au apărut ereziile, el a vorbit despre ele cu Pavel. Acesta a luat hârtie și cerneală și le-a scris credincioșilor din Colose despre pericolele ereziilor și despre cum se pot apăra împotriva lor.

Pavel nu a fost niciodată în Colose (Coloseni 2.1). Cu toate acestea, el nu s-a gândit: „Este adunarea lui Epafra, să se ocupe el de ea”. Pavel era conștient că era un slujitor al întregii Adunări.

Introducere

În același timp, era conștient că nu era „adunarea lui”, ci Adunarea lui Hristos. Tocmai această conștientizare i-a dat o dragoste înflăcărată pentru Adunare. Când vrăjmașul ataca Adunarea, încercând să introducă erezii, el intra în acțiune. Căci cine voia să pustiască Adunarea – iar ereziile sunt un mijloc magistral pentru aceasta – îl ataca pe Hristos Însuși. Hristos și Adunarea sunt una.

Pavel a învățat aceasta în momentul convertirii sale. În acel moment, el era preocupat cu persecutarea Adunării. Domnul Isus i-a vorbit însă din cer, când i-a strigat acestui persecutor al Adunării Sale: „Saule, Saule, pentru ce Mă persecuți?” (Faptele apostolilor 9.4). Persecuția Adunării pe pământ era în același timp persecuția Domnului Isus aflat în cer. Aici înveți că Adunarea de pe pământ și Domnul Isus din cer sunt una, formând un singur trup cu El ca și Cap al trupului. În această epistolă, acest fapt este numit „taină”. O „taină” este ceva ce nu era cunoscut în Vechiul Testament, dar care este acum revelat Adunării.

Există încă o epistolă, în care poți citi despre taina aceasta. Este epistola către Efeseni. Modul în care Pavel vorbește despre „taină” în epistola către Coloseni diferă însă de modul în care o face în epistola către Efeseni. Îți va fi de ajutor să înțelegi mai bine Epistola către Coloseni dacă menționez câteva diferențe. O diferență importantă este că Epistola către Coloseni arată că Hristos este una cu Adunarea *aflată pe pământ*, în timp ce în Epistola către Efeseni Adunarea este prezentată ca fiind una cu Hristos *în cer*.

O altă diferență este că, în Epistola către Coloseni, creștinul este văzut ca fiind înviat împreună cu Hristos, dar nu și mutat în cer împreună cu El, așa cum se spune în Epistola către Efeseni. Acest fapt este subliniat prin aceea că credincioșilor din Colose li se spune că pentru ei este păstrată o speranță în ceruri (Coloseni 1.5). Aceasta înseamnă că ei nu sunt văzuți ca fiind în cer, așa cum este în Epistola către Efeseni; aici ei sunt văzuți în viața lor pe pământ. Poți deduce aceasta și din îndemnul lui Pavel ca ei să-și îndrepte gândurile și sentimentele către lucrurile de sus, și nu către lucrurile de pe pământ (Coloseni 3.1,2).

O altă diferență este că Epistola către Coloseni revelează plinătatea care este în Hristos (Coloseni 1.19; 2.9) și desăvârșirea noastră în El (Coloseni 2.10), în timp ce în Epistola către Efeseni sunt prezentate privilegiile trupului.

În cele din urmă, subliniez faptul că în Epistola către Coloseni accentul este pus pe Hristos Însuși ca *viața* noastră. În Epistola către Efeseni, în schimb, accentul este pus mai mult pe *Duhul*, care este menționat o singură dată în Epistola către Coloseni (Coloseni 1.8).

Comparând astfel epistolele între ele, vei observa din ce în ce mai mult trăsătura unică a fiecărei epistole. În introducerea comentariului meu la Epistola către Efeseni, am comparat câteva epistole, trasând o paralelă cu călătoria lui Israel din Egipt prin pustiu către țara promisă. Poți reciti aceasta acolo. În această comparație, nu am menționat Epistola către Coloseni. Această epistolă ar putea fi plasată între Epistola către Romani și Epistola către Efeseni. Epistola către Romani vorbește despre eliberarea din robia păcatului (în imagine: din Egipt) prin lucrarea lui Hristos. Epistola către Efeseni tratează intrarea în binecuvântările din locurile cerești (în imagine: binecuvântările țării Canaan) în Hristos. Epistola către Coloseni vede pe creștinul credincios ca fiind eliberat din robia păcatului și unit cu Hristos. Cu toate acestea, el nu se bucură încă de binecuvântările locurilor cerești, deoarece se află încă pe pământ. În această epistolă se vorbește despre tăierea împrejur a lui Hristos (Coloseni 2.11). Aceasta amintește de tăierea împrejur a poporului Israel, când a trecut Iordanul (Iosua 5.1–9). Israelii erau în țară, dar încă nu luptaseră. Ei trebuiau să cucerească țara.

Introducere

Circumcizia lui Hristos vorbește despre judecata, pe care El a suferit-o pentru tine pe cruce. Pentru că crezi aceasta, ești acum liber să te bucuri de gloria Lui, care este descrisă în mod excelent în această epistolă. Sper și mă rog ca tu să faci aceasta din plin.

Tradus de la: <https://www.kingcomments.com/de/bibelstudien/Kol>

Coloseni 1

Coloseni 1

Desăvârșiți în Hristos

Cuprinsul

Versetele 1–5: Urări de binecuvântare și mulțumiri	4
Versetele 6-9: „Adevărul Evangheliei”	6
Versetele 10-13: Umblarea vrednică de Domnul	8
Versetele 14-19: Gloria Fiului.....	10
Versetele 20–23: Împăcare și slujire	13
Versetele 24-29: Hristos în tine – desăvârșit în Hristos	15

Versetele 1–5: Urări de binecuvântare și mulțumiri

Coloseni 1.1-5: Pavel, apostol al lui Hristos Isus prin voia lui Dumnezeu, și fratele Timotei, către sfinții și frații credincioși în Hristos care sunt în Colose: Har vouă și pace de la Dumnezeu Tatăl nostru și de la Domnul Isus Hristos. Mulțumim lui Dumnezeu și Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, rugându-ne întotdeauna pentru voi, după ce am auzit despre credința voastră în Hristos Isus și despre dragostea pe care o aveți pentru toți sfinții, datorită speranței care vă este păstrată în ceruri; despre care ați auzit mai înainte în cuvântul adevărului Evangheliei, ...

În versetul 1 Pavel se prezintă ca apostol. El nu era apostol, pentru că și-a atribuit singur această calitate sau pentru că cineva l-a convins să o facă. Nici nu era o ocupație, pe care și-o alesese singur sau la care fusese îndrumat de oameni. În spatele apostoliei sale se afla Dumnezeu. Dumnezeu a vrut ca el să fie apostol, iar acest fapt i-a conferit autoritate apostolică. Cine se opunea acestei autorități, se opunea de fapt lui Dumnezeu. Era necesar să sublinieze apostolia sa la începutul epistolei, deoarece erau în joc lucruri atât de importante. Pavel nu vestea *propria* părere despre aceste lucruri, ci adevărul lui Dumnezeu. Ascultarea de acesta însemna restaurarea erorilor și o nouă închinare față de Dumnezeu. A fi neascultător de acesta însemna stricarea vieții de credință.

Nu era doar autoritatea, prin care Pavel stătea deasupra credincioșilor, astfel încât să le poată da porunci. El îl numește pe Timotei co-expeditor și îl prezintă ca „fratele”. Timotei este fratele lui Pavel și al credincioșilor din Colose și el este, ca să spunem așa, veriga de legătură dintre Pavel și credincioșii din Colose. Pavel este deasupra lor ca apostol, dar ca frate, el este unul dintre ei. Legătura frățască creează atmosfera potrivită pentru exercitarea autorității sale. Când autoritatea este exercitată în această conștientizare, nu va exista dorința de a domina, ci dorința de slujire (compară cu 1 Petru 5.1-4; Luca 22.24-27; Ioan 13.13-16).

În versetul 2 el se adresează credincioșilor din Colose ca „sfinții și frații credincioși în Hristos”. Prin „frați” se referă atât la frați, cât și la surori. Acest cuvânt denumeste legătura familială pe care credincioșii o au între ei și indică schimbarea în comuniunea reciprocă. Legătura familială a credincioșilor din Colose avea încă câteva trăsături speciale. Era o familie „sfântă”, pe care Dumnezeu o separase pentru Sine. Era, de asemenea, o familie „credincioasă”. Aceasta se referă

Coloseni 1

mai mult la practica lor. Poziția lor înaintea lui Dumnezeu și practica vieții lor de credință erau în concordanță. Trebuie să ai ambele caracteristici pentru a putea înțelege adevărul acestei epistole.

La aceste caracteristici, Pavel adaugă „în Hristos... în Colose”. Pe de o parte, poți vedea că relația familială este de natură spirituală; Hristos este „elementul de legătură”. Pe de altă parte, este o relație trăită pe pământ, în locul numit Colose. Sper că numele „Colose” poate fi înlocuit cu numele adunării locale din care tu faci parte. Poți judeca singur dacă este așa.

După ce a prezentat expeditorii și a numit destinatarii, el are o dorință pentru credincioșii din Colose. El le dorește har, adică să trăiască conștient din harul care le-a fost dat. A trăi din har înseamnă a nu aștepta nimic de la sine, ci totul de la Dumnezeu. Consecința va fi „pacea”. Cine se bazează pe Dumnezeu în toate, are pace permanentă în suflet. El le dorește aceasta din partea „lui Dumnezeu, Tatăl nostru”. Dumnezeu este izvorul harului și al păcii. Vorbind despre El ca „Tatăl nostru”, el subliniază încă o dată legătura familială pe care el o are cu credincioșii din Colose.

După introducerea, în versetul 3 Pavel începe scrisoarea propriu-zisă. Primele sale cuvinte trebuie să le fi făcut bine credincioșilor din Colose. Nu ți-ar fi încurajator, dacă cineva ți-ar spune că mulțumește mereu pentru tine în rugăciunile sale? Mulțumești și tu pentru alții? Ai o legătură specială cu credincioșii pentru care mulțumești. Ești sensibil la starea lor spirituală. De îndată ce starea lor spirituală se schimbă în rău, te rogi pentru ei, tocmai pentru că simți că mulțumirea ta pentru ei este pusă la încercare.

Un cuvânt de mustrare este mai ușor acceptat de la cineva despre care știi că el mulțumește pentru tine. Când în viața cuiva apar lucruri care ți-ar diminua mulțumirea pentru el, acesta va fi motivul pentru a sta de vorbă cu el. Așa procedează Pavel aici. El avea o relație intimă cu Dumnezeu, pe care Îl cunoștea ca „Dumnezeul și Tatăl Domnului nostru Isus Hristos”. Prin cuvântul „nostru”, el pune din nou accentul pe comuniunea lui cu credincioșii din Colose, atât în relația lor cu Dumnezeu Tatăl, cât și cu Domnul Isus. Astfel, el ridică comuniunea, pe care o au, la un nivel divin. Aceasta este sfera în care el se află și din care el se adresează lor. În scrisoarea sa, el vine la ei, înconjurat, ca să zicem așa, de mireasma Locului preasfânt. El vrea ca ei s-o miroase și s-o guste, pentru ca să renunțe la tot ceea ce nu se potrivește cu aceasta.

În versetele 4-6, apostolul rezumă o serie de motive pentru recunoștința sa. Abia după aceea (începând cu versetul 9) vorbește despre subiectele pentru care se roagă. El nu-i văzuse niciodată. Alții îi povestiseră despre credința și dragostea lor. Nu putea să-și dorească dovezi mai bune că ei aveau natura divină. Ei mărturiseau despre Domnul Isus. Aceasta nu se întâmpla în ascuns. Nicăieri în Noul Testament nu suntem chemați să ne păstrăm credința pentru noi înșine sau să practicăm un fel de ucenicie secretă. Cine este cu adevărat convertit, va mărturisi aceasta în public.

Se spune că credința lor era „în Hristos Isus”. Sunt foarte mulți oameni care spun că ei „cred”. Desigur, ceea ce contează este în cine crezi (compară cu 2 Timotei 1.12). În ceea ce privește pe credincioșii din Colose, nu era nici o îndoială. Știu oamenii din jurul tău în cine crezi? Credința în oameni, sau în vise sau în sentimente nu oferă siguranță pentru credința cuiva.

Dacă există credință în Hristos, aceasta va fi legată cu dragostea pentru toți credincioșii. Și acest fapt a fost mărturisit despre credincioșii din Colose. Nu este posibil să-L iubești pe Dumnezeu și să-ți urăști fratele (1 Ioan 4.20). Verticalul și orizontalul aparțin unul altuia. Numai Dumnezeu îi cunoaște pe toți sfinții. De îndată ce cunoaștem un sfânt (un creștin adevărat), îl iubim. Nu pentru că este drăguț, ci pentru că aparține lui Hristos. Dragostea lor nu era sectară, limitată la un grup ales, ci îi cuprindea pe toți sfinții. Dragostea lor era pentru toți cei asupra cărora se extindea

Coloseni 1

dragostea lui Dumnezeu. Ei nu iubeau doar pe credincioșii din comunitatea locală, ci pe toți credincioșii, oriunde ar fi locuit. Acest exemplu merită să fie urmat de tine și de mine.

După „credință” și „dragoste”, Pavel vorbește în versetul 5 despre *speranță*. Aici ai triada bine-cunoscută (vezi și 1 Corinteni 13.13; 1 Tesaloniceni 1.3; 5.8). Speranța dădea conținut credinței și dragostei lor, era motivația lor. Nu există un motiv mai puternic pentru credința în Domnul Isus și pentru dragostea față de toți sfinții decât speranța care este păstrată în ceruri. Pavel mulțumește lui Dumnezeu că El a unit această nouă comunitate de credincioși cu cerul. Când te gândești la speranța din ceruri, inima ta va fi umplută cu conținutul acestei speranțe, care este Domnul Isus. Aceasta va avea ca rezultat faptul că îi vei iubi pe toți cei după care tânjește inima Domnului Isus.

Speranța era o parte din Evanghelia care le fusese predicată. Efectul Evangheliei nu se referă doar la prezent, la eliberarea de puterea păcatului. Evanghelia are și o semnificație pentru viitor, pentru intrarea în gloria eternă. Cum ar putea fi altfel? Hristos este acolo, iar noi suntem mântuiți pentru a fi cu El. Nu rămânem pentru totdeauna în această lume și nici nu avem aici casa noastră. Avem o speranță. Această speranță ne luminează calea prin lume.

Speranța în cer le-a dat așadar credincioșilor din Colose – și ție și mie – un imens stimulent să-i iubim pe frații noștri în credință. Vom fi împreună cu toți copiii lui Dumnezeu pentru totdeauna cu Domnul Isus în cer. Dacă această speranță este vie în tine, vei avea grijă să nu te cerți cu un credincios. Când ți s-a vestit Evanghelia, ai auzit tu și despre această speranță? În cazul credincioșilor din Colose, acest fapt era evident. În cazul meu, nu-mi amintesc să fi auzit. Dar între timp mi-am dat seama că speranța în cer este indisolubil legată de „Cuvântul adevărului Evangheliei”. Această expresie arată că Evanghelia este o veste bună a lui Dumnezeu pentru oameni, pură, neamestecată cu elemente umane. Așa a ajuns la ei, așa au crezut și asta i-a mântuit. Este ca și cum Pavel ar spune aici (ceea ce va detalia mai târziu): dacă știți asta, cum puteți fi deschiși la filosofia greacă și la tradițiile iudaice? A fost vreodată o filosofie în lume, care să fie vestită ca o veste bună, prin care oamenii să fi fost mântuiți, să fi primit o viață nouă și să fi adus roade?

Citește din nou Coloseni 1.1-5: - Mulțumește pentru o serie de trăsături frumoase ale fraților tăi și surorilor tale lor, când te rogi pentru ei.

Versetele 6-9: „Adevărul Evangheliei”

Coloseni 1.6-9: ... care a ajuns la voi, ca și în toată lumea, și aduce rod și crește, ca și între voi, din ziua în care ați auzit și ați cunoscut harul lui Dumnezeu în adevăr: după cum ați învățat de la Epafra, preaiubitul împreună-rob cu noi, care este un slujitor credincios al lui Hristos pentru voi, care ne-a și arătat dragostea voastră în Duhul. De aceea și noi, din ziua în care am auzit, nu încetăm să ne rugăm pentru voi și să cerem ca să fiți umpluți de cunoștința voii Lui, în orice înțelepciune și pricepere spirituală, ...

Vrem să ne uităm mai atent la trăsăturile Evangheliei. În primul rând, ai văzut că ea are de-a face cu speranța, adică cu viitorul. O a doua trăsătură este că această veste bună nu s-a limitat la poporul iudeu. Evanghelia a ajuns la coloseni, care erau în lume, și, de asemenea, a ajuns și la tine. A „ajuns la ei”. Este scris ca și cum ar fi vorba despre o persoană, care intră undeva. Și de fapt așa și este, pentru că în Evanghelie este prezentat Hristos. A treia caracteristică este că ea aduce roade

Coloseni 1

peste tot în lume, oriunde sunt credincioși. Ce a făcut Evanghelia în Colose se vede peste tot în lume, la fiecare credincios.

Evanghelia te-a adus în legătură cu Dumnezeu. Prin urmare, ea produce și în tine roade pentru Dumnezeu. Evanghelia a fost mai întâi sămânța care, în momentul în care ai auzit-o și ai crezut-o, a trezit în tine viața eternă. Prin aceasta, ești un rod al Evangheliei pentru Dumnezeu. Apoi, Evanghelia a devenit sămânța care produce roade în viața ta. Aceste roade sunt, de asemenea, pentru Dumnezeu. Mai întâi trebuie ca tu *să fii* un rod pentru a putea *aduce* roade. Acolo unde Evanghelia este acceptată, tu vezi roade și creștere, nu stagnare sau declin. Aceasta este marea diferență între creștinism și toate celelalte religii, în special sistemul iudaic. Toate religiile cer roade de la om, fără ca acesta să se schimbe interior. Creștinismul, pe de altă parte, aduce mai întâi o schimbare interioară prin convertire și o viață nouă, iar apoi roada și creșterea devin vizibile.

Evanghelia, care este predicată, este desăvârșită în sine. Nu trebuie să încerci să o îmbogățești, să o îmbunătățești sau să o simplifici. Ea nu poate fi îmbogățită sau îmbunătățită prin nimic. Ceea ce poate deveni mai bogat și mai bun este rodirea și creșterea. Vestirea Evangheliei este partea lui Dumnezeu, rodirea și creșterea sunt partea ta. Poți sta în calea rodniciei și creșterii prin faptul că permiți în viața ta tot felul de lucruri, pe care Domnul nu le dorește. Aceasta se întâmplă când uiți „harul lui Dumnezeu”, pe care l-ai „cunoscut în adevăr”. Îți mai amintești cum ai mers la cruce cu păcatele tale? Atunci ai recunoscut că numai prin harul lui Dumnezeu puteai fi mântuit. Ai recunoscut că adevărul lui Dumnezeu se aplică și ție, când El declară: „... pentru că toți au păcătuit și sunt lipsiți de gloria lui Dumnezeu” (Romani 3.23). Ai recunoscut și mântuirea Lui în Hristos, pe care El ți-a oferit-o din har. Te-ai convertit, ai viața eternă și ești în stare să dai roade și să crești. Continuă să te minunezi de harul lui Dumnezeu, pe care l-ai recunoscut cu sinceritate. Nu aveai dreptul la el. Este un dar din cer. Atunci vei înțelege repede când vor apărea în viața ta lucruri care întârzie sau chiar împiedică procesul de a aduce roade și de a crește.

Oamenii care voiau să câștige influență printre credincioșii din Colose învățau lucruri care erau în contradicție cu învățăturile lui Epafră. Dacă intenția lor rea ar fi reușit, credincioșii din Colose nu ar mai fi adus roade și nu ar mai fi crescut. Epafră le adusesese Evanghelia curată. El era instrumentul convertirii lor. Fără niciun fel de gelozie, Pavel menționează slujba, pe care Epafră o făcuse acolo. Pavel subliniază astfel corectitudinea învățăturilor lui Epafră. El vorbește despre Evangheliile ca fiind o „învățătură”. Și ea este așa. Nu este o dogmă, ci o învățătură care înseamnă *viață*. Nu numai la nașterea din nou, ci în tot ceea ce această viață conține după aceea. O frumoasă descriere a acestei învățături o poți citi în Tit 2 (Tit 2.10–15).

Pe lângă învățatura lui Epafră, Pavel subliniază și colaborarea sa cu el. El îl numește „preaiubitul împreună-rob cu noi”. Pavel îl pune pe Epafră pe același nivel cu sine și cu Timotei și, prin cuvântul „preaiubit”, exprimă legătura lui deosebită cu Epafră. Când slujitorii vorbesc astfel unul despre altul, se întâlnesc astfel, atunci nu mai este loc pentru gânduri josnice de rivalitate. Pavel laudă și credincioșia lui Epafră în slujba lui pentru Hristos. Fidelitatea este cea mai importantă calitate pentru orice slujire făcută pentru Domnul (1 Corinteni 4.2). Domnul nu răsplătește un dar sau succesul, ci fidelitatea (Matei 25.11). Acest fapt ar trebui să fie o mare motivație pentru tine și pentru mine, ca să trăim în întregime pentru El și să nu fim invidioși pe ceea ce fac alții.

Slujirea sa cu credincioșie pentru Hristos s-a manifestat în grija lui pentru credincioșii din Colose. Slujirea sa nu s-a oprit la predicarea Evangheliei. El a continuat să îngrijească de ei. Văzând pericolul că aceștia se vor abate de la Hristos, el i-a căutat pe Pavel și Timotei. El nu a vorbit doar despre ereziile, care amenințau să pătrundă. El a vorbit și despre dragostea creștină profundă și

Coloseni 1

sinceră a credincioșilor din Colose, a cărei sursă era Duhul. Aceasta era în același timp dovada că nu era încă prea târziu pentru corectare. Duhul încă lucra în mod autentic în ei.

După această introducere plină de recunoștință, în versetul 9 Pavel le spune că, din momentul în care a auzit de convertirea lor, s-a rugat neîncetat pentru ei. Aici vezi cel mai bun mod de a-ți menține viu interesul spiritual pentru anumiți credincioși. Pavel le împărtășește și conținutul rugăciunii sale pentru ei. Din aceasta poți învăța cum și pentru ce să te rogi pentru alții.

Rugăciunile și cererile noastre au legătură cu perspectiva noastră asupra interesului lui Dumnezeu pentru copiii Săi. Dacă am fi mai conștienți de interesul profund al lui Dumnezeu pentru toți ai Săi, nu ne-am ruga mai mult pentru ei și nu ne-am gândi mai puțin la problemele noastre? Adesea semănăm mai mult cu Avraam, care a cerut pentru sine: „... ce-mi vei da?” (Geneza 15.2), decât cu Avraam, care stătea înaintea Domnului, îl adora și se ruga pentru alții (Geneza 18.23-33). Pavel seamănă mai mult cu acesta din urmă.

În primul rând, el se roagă ca ei să cunoască pe deplin voia lui Dumnezeu și să fie împliniți prin ea. Apostolul nu se mulțumește cu mai puțin. Voia lui Dumnezeu ar trebui să le umple toată gândirea și tot câmpul vizual. Atunci nu mai este loc pentru voia noastră sau pentru erezii, care pot apărea. Totuși, împlinirea voii lui Dumnezeu nu este o chestiune de ascultare oarbă. De aceea, apostolul cere apoi toată înțelepciunea și discernământul spiritual. Acestea te fac capabil să împlinești voia lui Dumnezeu în viața ta în mod corect și cu discernământ spiritual.

Citește din nou Coloseni 1.6-9: - Ce adevăruri ale credinței sunt legate de Evanghelie?

Versetele 10-13: Umblarea vrednică de Domnul

Coloseni 1.10-13: ... ca voi să umblați într-un chip vrednic de Domnul, în toate plăcuți Lui, aducând rod în orice lucrare bună și crescând prin cunoașterea lui Dumnezeu: întăriți cu toată puterea, potrivit tăriei gloriei Sale, pentru orice răbdare și îndelungă-răbdare, cu bucurie; mulțumind Tatălui, care ne-a învrednicit să avem parte de moștenirea sfinților în lumină, care ne-a eliberat din stăpânirea întunericului și ne-a strămutat în Împărăția Fiului dragostei Sale, ...

Începând cu versetul 10 ajungem la esența epistolei. Este vorba despre „umblarea vrednică de Domnul”. Aceasta nu este spus unui grup select, unor super-creștini, ci tuturor creștinilor credincioși. De asemenea, nu este un concept care duce la formarea unor predicatori instruiți, capabili să-și transmită cunoștințele unor grupuri mari de oameni. Nu, este o misiune care trebuie să aibă prioritate maximă pentru fiecare credincios. Aici ești chemat la o umblare în conformitate cu demnitatea Domnului. Prin urmare, trebuie să cunoști bine această demnitate. Ei bine, ea îți este prezentată în detaliu începând cu versetul 16.

Faptul că El este numit „Domn” te pune în relație cu poziția pe care Domnul Isus o ocupă acum, o poziție pe care El a primit-o de la Dumnezeu (Faptele apostolilor 2.36). Așadar, pe lângă cunoașterea demnității Lui, este important să recunoști drepturile Lui ca Domn în fiecare domeniu al vieții tale. Cunoașterea demnității Lui și recunoașterea domniei Lui vor avea ca rezultat faptul că întreaga ta umblare va fi o plăcere pentru Dumnezeu. În această umblare, Dumnezeu va recunoaște imaginea Fiului Său. El Se bucură de aceasta.

Și acum trebuie să vezi ce alte efecte minunate are o astfel de schimbare. În primul rând, se vorbește despre „orice lucrare bună”. Poți înțelege aceasta ca pe un rod bogat; fiecare lucrare bună

Coloseni 1

este un rod anume. Rodul, lucrarea bună, este rezultatul legăturii tale cu Domnul Isus ca vița adevărată (Ioan 15.5). Uneori, suntem fericiți dacă facem o singură lucrare bună. Dar Dumnezeu nu este mulțumit de asta. El îți dă toate mijloacele necesare pentru a face orice lucrare bună. Tu folosești aceste mijloace când asimilezi versetele anterioare și următoare și le lași să acționeze în viața ta. Când Dumnezeu te înzestrează atât de bogat cu aceste mijloace, nu trebuie să te mulțumești să faci ceva bun din când în când.

La fel ca în versetul 6, și aici, după rodire urmează creșterea. Când ne gândim la rodire, ne gândim mai mult la bucuria celui pentru care sunt destinate roadele. De aceea, aceasta este pe primul loc. Când ne gândim la creștere, ne gândim la viața care se dezvoltă, la un proces de creștere, de maturizare. Este vorba despre credincios. Nu este vorba aici de creștere *în* cunoașterea lui Dumnezeu, ci de creștere *prin* cunoașterea lui Dumnezeu, care există deja. Dacă aplicăm în viața noastră ceea ce știm despre El, vom crește. Prin urmare, este o absurditate să auzi afirmația că viața practică creștină contează, și că nu este importantă cunoașterea. Fără cunoaștere, nu este deloc posibil să crești în credință și să pui în practică creștinismul. De altfel, este o eroare să presupui că poți pune ceva în practică fără să știi cum se face. Aceasta este valabil atât pentru viața socială, cât și pentru viața spirituală.

În societate vezi, de asemenea, că oamenii care vorbesc în cunoștință de cauză emană putere. Puterea ta de a umbla în mod vrednic de Domnul stă în cunoașterea lui Dumnezeu. Cu cât Îl cunoști mai bine pe Dumnezeu, cu atât ești mai puțin predispus la împotrivire și la tot felul de rătăcirii. Ești întărit cu „toată puterea”; există putere pentru a birui orice formă de împotrivire. Aceasta nu este o putere provenită dintr-o sursă pământească, umană. Atunci nu ar exista nicio garanție a victoriei. Nu, puterea ta provine din gloria cerească, din gloria lui Dumnezeu, din gloria Domnului Isus. Aceasta este sursa cu care ești conectat și nimic nu poate să o învingă.

Această putere nu este doar capabilă să facă față atacurilor *violente*, ci și atacurilor *de lungă durată*. Atâta timp cât ești pe pământ, va exista împotrivire. Puterea acestei forțe este că, prin ea, poți suporta totul! Și în timp ce perseverezi, rămâi răbdător și chiar bucuros. Nu experimentezi asta la oamenii care nu-L cunosc pe Hristos. Poate că ei au o rezistență enormă și pot suporta multe atacuri. Însă răbdarea are un sfârșit, ca să nu mai vorbim de bucurie. Creștinul credincios, care este cu toată inima orientat spre Hristos, este capabil, în loc să ceară cu nerăbdare să fie eliberat de suferință, să îndure suferința cu răbdare și chiar cu bucurie (1 Petru 1.6-9). Aceasta este minunea puterii adevărate; ea nu constă în realizarea de fapte eroice sub formă de minuni și semne, cum ar fi vindecări, învieri și alungarea demonilor. Ești întărit cu toată puterea – norma pentru aceasta este Hristos în gloria Sa – pentru a fi răbdător și îngăduitor într-o lume în care, în viața ta cu Dumnezeu, treci prin neazuri și suferințe. Nu există o dovadă mai clară a puterii decât tocmai această atitudine.

O umblare în această atitudine aduce bucurie. Această bucurie este îndreptată către Tatăl și se exprimă prin recunoștință față de El. Prin aceasta, ești ridicat deasupra circumstanțelor. Gândurile tale sunt îndreptate către ceea ce Tatăl a făcut pentru tine și ceea ce ți-a dat. Când vezi asta, nu poți decât să-I mulțumești. El te-a făcut deja capabil să te bucuri, împreună cu toți sfinții care aparțin Adunării, de moștenirea în lumina prezenței lui Dumnezeu. Aceasta este ceva deosebit! Aici nu scrie că El te va face capabil într-o zi. Nici nu scrie că ești capabil, dar că trebuie să crești în această capacitate. Nu este vorba deloc despre asta. Capacitatea ta este un fapt stabilit. Ai primit-o prin natura ta nouă. Ești născut din Dumnezeu, ai primit natura lui Dumnezeu și, prin aceasta, poți fi în lumina lui Dumnezeu.

Coloseni 1

Cu toate acestea, moștenirea este în viitor. Petru vorbește și el despre aceasta (1 Petru 1.3-4). Moștenirea este ceea ce Domnul Isus va poseda când va domni peste toate. Atunci vei domni împreună cu El. Tu moștenești de la Dumnezeu ca fiu al Său (Romani 8.17), ceea ce înseamnă că primești moștenirea de la Tatăl tău. Tatăl, care ți-a dat dreptul la moștenire, te-a pregătit să o primești și să te bucuri de ea.

Totuși, trebuia să se întâmple ceva cu tine, prin care să devii capabil să ai parte de această moștenire! Pentru că, la început, nu aparțineai luminii, ci dimpotrivă, întunericului. Erai sub puterea lui, întunericul te ținea captiv. Stăpânul întunericului, satan, era stăpânul tău. Cine stă în întuneric nu vede nici cea mai mică rază de lumină. Nu are niciun punct de orientare, nu știe unde se află și încotro se îndreaptă. Cât de mare este întunericul s-a văzut când Domnul Isus a venit ca Lumină. Dar întunericul a rămas (Ioan 1.5), pentru că oamenii au iubit mai mult întunericul decât lumina (Ioan 3.19). Puterea întunericului asupra oamenilor s-a arătat cel mai clar când oamenii L-au prins și L-au omorât pe Domnul Isus (Luca 22.53). Dar harul lui Dumnezeu este mai mare. Domnul Isus a biruit puterea întunericului. El a înviat dintre morți. Drept urmare, El, care a spus: „Lumină să strălucească din întuneric”, a luminat și în inima ta și te-a salvat de sub această putere (2 Corinteni 4.6).

Dar nu s-a oprit aici. După ce te-a salvat, nu ai ajuns într-un fel de țara nimănui. Tatăl nu te-a trimis înapoi într-un paradis restaurat. Este mult mai minunat: El te-a mutat în Împărăția Fiului Său preaiubit. În această Împărăție, Fiul este centrul. Atmosfera acestei Împărății este dragostea Tatălui pentru Fiul Său. Când te gândești la o împărăție, te gândești la domnie și supunere. Așa este și aici, dar totul este încorporat în dragostea Tatălui pentru Fiul Său. Deci nu este „doar” o atmosferă, ci este vorba despre Persoane divine. Tu ești deja în legătură cu Tatăl și cu Fiul, iar dragostea lor te înconjoară deja. Nu știu dacă se poate imagina ceva mai mare.

Citește din nou Coloseni 1.10-13: - Analizează toate binecuvântările enumerate aici de Pavel. Mulțumește-I Tatălui pentru fiecare binecuvântare.

Versetele 14-19: Gloria Fiului

Coloseni 1.14-19: ... în care avem răscumpărarea, iertarea păcatelor. El este chipul lui Dumnezeu cel nevăzut, Cel întâi-născut din întreaga creație; pentru că toate au fost create prin El, cele care sunt în ceruri și cele care sunt pe pământ, cele văzute și cele nevăzute, fie tronuri, fie domnii, fie stăpâniri, fie autorități: toate au fost create prin El și pentru El. Și El este mai înainte de toate și toate se mențin prin El. Și El este Capul trupului, al Adunării; El este Începutul, Cel Întâi-născut dintre cei morți, ca El să aibă întâietate în toate; pentru că întregii plinătăți a Dumnezeirii i-a plăcut să locuiască în El ...

Toate binecuvântările anterioare au devenit posibile prin Domnul Isus. Tu ai putut fi salvat de sub puterea întunericului numai prin răscumpărare. Răscumpărarea nu este doar o faptă puternică, ci ea a fost posibilă numai prin plata unei răscumpărări. Domnul Isus a plătit pe cruce cu sângele Său pentru răscumpărarea ta (1 Petru 1.18). El Și-a dat viața (Matei 20.28). Prin aceasta, tu ai devenit proprietatea Lui (1 Corinteni 6.20). Tot ceea ce facem acum cu viața noastră pentru noi înșine, de fapt i-o furăm Lui, pentru că noi Îi aparținem în întregime.

Există încă o consecință minunată a prețului, pe care El l-a plătit: toate păcatele tale sunt iertate! Poate că încă nu ești conștient de acest fapt? Ce pagubă. Ai putea fi liber, dar încă te apasă povara

Coloseni 1

datoriei. Ai dreptul să fii liber, și totuși mergi pe calea ta suspinând? Fii liniștit – și această problemă este complet rezolvată prin sângele Domnului Isus. Păcatele tale sunt iertate, au dispărut, au dispărut pentru totdeauna dinaintea lui Dumnezeu. El nu le mai vede și nu-și mai amintește de ele. Te îndoiești vreodată de asta? Atunci ascultă mărturia Scripturii: „... și sângele lui Isus Hristos, Fiul Său, ne curățește de orice păcat” (1 Ioan 1.7).

Răscumpărarea și iertarea sunt date de Dumnezeu și realizate prin Hristos. Astfel, orice întrebare incomodă, care îți vine în minte sau care ți se pune, poate primi un răspuns satisfăcător. Mă gândesc la oamenii care vor să-ți conteste dreptul la moștenire. Sau poate te consideri incapabil să te bucuri de binecuvântarea corespunzătoare. Poți spune – cu smerenie, dar cu bucurie și cu siguranță – că ești mântuit și că ai primit iertarea păcatelor. Ești în măsură să te ocupi pe deplin de „Fiul dragostei Sale”. Când Îi mulțumești Tatălui, ajungi automat să vorbești despre Fiul (Ioan 5.23). S-ar putea spune: dacă Tatăl este sursa tuturor binecuvântărilor, atunci Fiul este canalul prin care toate binecuvântările vin la tine. Fiul a îndeplinit toate planurile cu prețul vieții Sale. Aici este vorba de laudă. Mulțumește Tatălui, care este izvorul tuturor binecuvântărilor! Mulțumește Fiului dragostei Sale, care este canalul prin care toate binecuvântările vin la tine!

Și cine este Fiul dragostei Sale, care ne-a făcut accesibile aceste binecuvântări? Apostolul îl prezintă acum pe Domnul Isus, nu numai pentru a-ți înviora inima, ci pentru a o umple, astfel încât să nu mai fie loc pentru nimic altceva. El descrie pe rând

1. cine este Hristos în *Sine* și
2. ce este El în *lucrările* pe care le-a săvârșit și, după aceea,
3. ce este El în *ai Săi*.

El este chipul lui Dumnezeu, adică Locțiitorul, Reprezentantul lui Dumnezeu. Numai El poate fi asta, pentru că El Însuși este Dumnezeu. Aceasta include egalitatea perfectă a Fiului cu Tatăl, în ființa Sa, în natura Sa și în existența Sa ca Cel Veșnic (Ioan 14.9; 1.18). Numai prin El putem ajunge să-L cunoaștem pe Dumnezeu.

El este și Cel întâi-născut (Romani 8.29; Evrei 1.6; Apocalipsa 1.5) al întregii creații. Aceasta nu înseamnă că El este primul născut dintre toți. Aceasta descrie locul sublim al Fiului, care este ridicat deasupra tuturor. Se referă la ierarhie. Vezi aceasta și la Solomon. El nu era primul fiu născut al lui David (1 Cronici 3.1). Cu toate acestea, El este numit „întâi-născut” (Psalmul 89.27).

Domnul Isus nu este o creatură. El nu este „Primul creat”. El este deasupra tuturor lucrurilor create. El este Creatorul. El este Cel întâi-născut, pentru că El a creat toate. Dacă Creatorul, prin faptul că Se naște ca Om, intră în propria Sa creație, nu poate fi altfel decât să fie Cel întâi-născut. El este Capul creației.

Deși există trei Persoane în Divinitate, creația este întotdeauna atribuită Fiului (Ioan 1.3; Evrei 1.1,2). Tot ceea ce este în ceruri și pe pământ, adică în întregul univers, atât în forma sa vizibilă, cât și în cea invizibilă, Îi datorează Lui existența. Tronurile, domniile, stăpânirile și autoritățile par a fi referiri la diferite puteri îngerești (Efeseni 6.12; 1 Petru 3.22). Oricât de impresionantă ar fi lumea îngerilor, gloria Fiului, care i-a creat, este infinit mai mare. Întreaga lume îngerească este chemată să-L adore și să-L slujească (Evrei 1.6,7). El i-a creat prin propria Sa putere („prin El”; literal: „în El”). El a făcut-o personal („prin El”). Și a făcut-o pentru propria Sa glorie („pentru El”). El este originea, instrumentul și scopul creației. Aceasta exclude orice închinare la altcineva sau altceva.

Coloseni 1

Cuvintele „și El este mai înainte de toate” din versetul 17 exprimă faptul că El este Fiul etern, Cel care există dintotdeauna, El era înainte de creație. El are o existență eternă. El se află în afara creației, El nu face parte din ea; El Însuși nu este o creatură. El arată aceasta și prin faptul că susține toate prin propria Sa putere (Evrei 1.3). El nu numai că a chemat totul la existență, ci și existența actuală se datorează Lui. Planetele parcurg traiectoria lor prescrisă numai pentru că El le-a indicat-o și le menține pe ea. Dacă El Și-ar retrage mâna pentru o clipă, lumea ar înceta să existe.

După gloria Sa ca și Cap al creației, Pavel vorbește în versetul 18 despre faptul că Domnul Isus este Cap și în alt sens. S-ar putea spune că, așa cum El este Capul primei creații, El este și Capul noii creații. Capul simbolizează autoritatea și domnia, precum și viața și creșterea. Aceasta este valabil și pentru noua creație, pentru Adunare. Ea Îi datorează existența. El este începutul și originea ei (Apocalipsa 3.14). El este, în sens absolut, începutul tuturor lucrurilor, dar El Însuși nu are început.

Există însă o mare diferență între modul în care a luat naștere prima creație și modul în care a luat naștere a doua creație. Prima a luat naștere prin Cuvântul puterii Lui. Pentru a deveni Capul noii creații, El a trebuit însă să devină Om și să moară, pentru a învia dintre morți. Învierea Domnului Isus este începutul nou pentru Dumnezeu. Prin aceasta a luat naștere Adunarea, numită aici *Trup*. Se poate compara cu modul în care Eva a fost formată din Adam. Dumnezeu l-a adormit pe Adam într-un somn de moarte. În timpul acestui somn de moarte, Dumnezeu a luat o coastă din trupul lui și a format o femeie din ea. Când Adam a văzut-o, a spus: „Aceasta este acum os din oasele mele și carne din carnea mea” (Geneza 2.21-23). Pavel aplică acest fapt la Hristos și Adunare (Efeseni 5.30). Adunarea este trupul lui Hristos, iar Hristos este Capul ei. El conduce trupul și îi dă ce are nevoie.

Domnul Isus nu ocupă primul loc doar în prima sau vechea creație; El este Capul și Cel întâi-născut și în noua creație. În noua creație, El este Cel întâi-născut dintre morți. Asta nu înseamnă că El a fost primul care a înviat dintre morți. Au mai fost și alții care au înviat dintre morți înaintea Lui. Dar și aici El este Cel întâi-născut, pentru că El are întâietate față de toți cei care au înviat sau vor învia dintre morți. El este primul, pentru că prin învierea Sa a devenit viu pentru totdeauna (Apocalipsa 1.18). Prin înviere, El a intrat într-o altă lume și a deschis-o astfel pentru alții. Toți cei care cred în El vor urma învierea Sa. Ceea ce este deosebit în această poziție este că, prin învierea Sa, El ocupă primul loc în toate *ca Om*.

Ca Dumnezeu, El are gloria Creatorului. Dar El S-a făcut Om pentru a putea muri ca om. Ca Om, El a înviat dintre morți și ca Om a intrat în cer. El S-a făcut Om pentru a rămâne Om în eternitate. Acest fapt nu-I diminuează gloria, ci o mărește.

Aceasta se vede în cuvintele versetului 19: „Pentru că întregii plinătăți a Dumnezeirii i-a plăcut să locuiască în El”. În Domnul Isus – pentru că El este acest „în El” – locuia cu bucurie Dumnezeul trinitar. Așa a fost când a venit pe pământ, când a făcut lucrarea lui Dumnezeu și când S-a întors în cer. Dumnezeu Însuși a fost revelat în toată plinătatea Sa, fără nicio limitare, în Persoana lui Hristos. În El, Dumnezeul trinitar este inclus în noul început. Cât de mare este gloria Lui!

Citește din nou Coloseni 1.14-19: - Ce glorii ale Domnului Isus ai descoperit în acest pasaj?

Versetele 20–23: Împăcare și slujire

Coloseni 1.20-23: ... și, prin El, să împăce toate față de ea, fie cele de pe pământ, fie cele din ceruri, făcând pace prin sângele crucii Lui – prin El. Și pe voi, care odinioară erați străini și vrăjmași în gândire, prin lucrări rele, acum dar v-a împăcat în trupul cărnii Lui, prin moarte, ca să vă prezinte sfinți și fără pată și de neînvinuit înaintea Lui, dacă, în adevăr, rămâneți în credință, întemeiați și tari și fără să vă lăsați abătuți de la speranța Evangheliei pe care ați auzit-o, care a fost predicată oricărei făpturi de sub cer, al cărei slujitor am devenit eu, Pavel.

În versetele anterioare ai văzut că gloria Fiului a fost prezentată ca fiind Cap în două sensuri:

1. El este Cap al creației
2. El este Cap în înviere

Vei vedea și mai multe glorii care sunt, de asemenea, în legătură, pe de o parte, de vechea creație și, pe de altă parte, de noua creație sau de înviere.

La fel, există și două împăcări:

1. cea a creației și
2. cea a sfinților (credincioșilor), care formează Adunarea (versetele 20-22).

De asemenea, există două slujiri, care provin de la El:

1. slujba Evangheliei, care este predicată în întreaga creație și
2. slujba pentru Adunare (versetele 23-25)

Mai întâi citim despre împăcarea tuturor lucrurilor, adică a creației. Prin împăcare se creează o relație de pace acolo unde înainte era vrăjmășie (Romani 5.10). Prin păcat, între om și Dumnezeu a apărut vrăjmășie. Omul a atras creația în păcatul său. Creația se află încă sub stăpânirea lui satan (Ioan 12.31). Prin lucrarea Sa de pe cruce, Domnul Isus a zdrobit puterea lui satan. Păcatul va fi îndepărtat din lume datorită lucrării săvârșite o dată pentru totdeauna (Ioan 1.29; Evrei 9.26). Vom vedea rezultatul deplin al lucrării Sale când Domnul Isus Își va exercita public domnia. Pentru Dumnezeu și pentru credință, El are deja această domnie (Matei 28.18; Evrei 1.8,9).

Când va fi îndepărtat tot ceea ce a provocat deranjamentul, pacea va putea veni. Această pace a fost realizată pe cruce și ea va fi savurată în Împărăția păcii și în eternitate. Aceasta va însemna o ușurare pentru tot ceea ce acum încă suspină sub puterea păcatului rău și distrugător, sub domnia lui satan (Romani 8.22). Pacea se întemeiază pe „sângele crucii Lui”, adică pe crucea lui Hristos. Pe cruce, Domnul Isus Și-a vărsat sângele. Pentru că este sângele Mielului fără cusur și fără pată – Petru îl numește „sângele prețios” (1 Petru 1.19) –, această temelie este de nezdruccinat și își păstrează valoarea eternă. Tu poți spune astfel: temelie împăcării a fost pusă prin sângele Domnului Isus, împăcarea lucrurilor de pe pământ și din cer cu Dumnezeu este încă în viitor. Prin împăcarea tuturor lucrurilor nu se înțelege, desigur, împăcarea oamenilor neconvertiți, nici a lui satan și a demonilor săi. Ei nu vor fi împăcați, ci ei vor fi supuși lui Hristos (Filipeni 2.10). Este vorba despre „lucrurile” de pe pământ și din cer, despre lumea materială. Doctrina împăcării universale este o erezie grosolană, o minciună a lui satan.

Așadar, împăcarea tuturor lucrurilor urmează să aibă loc. Cu toate acestea, există oameni care sunt deja împăcați, printre care te numeri și tu. Laudă-L pe Domnul pentru aceasta! În credință, ți-ai pus mâna pe sângele lui Hristos, vărsat și pentru păcatele tale. Înainte de a crede, erai în afara

Coloseni 1

împăcării, erai străin de ea și chiar îi erai ostil. Aceasta se manifesta în faptele rele, pe care le făceai.

Pentru ca tu să poți fi împăcat, Domnul Isus a trebuit să devină Om. El a purtat păcatele tale „pe trupul Său” (1 Petru 2.24). Moartea Lui este dovada sigură că El a purtat judecata lui Dumnezeu pentru păcatele tale. Moartea este plata păcatului (Romani 6.23). În același timp, însă, împăcarea a avut loc prin moartea lui Hristos. Moartea Lui este temelia sigură, pe care se bazează împăcarea. Ca urmare, tu ai parte de favoarea lui Dumnezeu. El te vede ca fiind sfânt, adică desăvârșit în ochii Lui. Nu ți se mai poate imputa nimic. Nu se poate ridica nici o acuzație împotriva ta, care să aibă șanse de succes. Dumnezeu, oamenii și satan nu pot găsi nimic, pe care să poată să ți-l reproșeze. Moartea lui Hristos a rezolvat totul. Hristos te prezintă înaintea Lui ca rezultatul desăvârșit al lucrării Sale desăvârșite, în lumina desăvârșită a lui Dumnezeu, astfel încât niciun cusur nu poate fi aruncat asupra ta. Cerințele drepte ale lui Dumnezeu au fost îndeplinite pe deplin prin lucrarea de împăcare a lui Hristos, astfel încât nu poate fi ridicată nicio întrebare cu privire la legitimitatea ei.

După asigurările oferite de credință, urmează un „dacă”. Aceasta pare să facă nesigur ceea ce a fost spus anterior, ca și cum ar depinde totuși de efortul nostru pentru a avea parte de aceasta și a o păstra. Puterea acestui „dacă” constă însă în faptul că pleava este separată de grâu. Scopul este de a încuraja credința și de a condamna pe creștinii de nume, care sunt încrezuți în sine. Un creștin de nume mărturisește doar cu gura că este creștin. El nu s-a dus niciodată la Dumnezeu cu pocăință pentru păcatele sale. El nu a experimentat niciodată în credință puterea sângelui lui Hristos pentru iertarea păcatelor sale. Nu poți avea parte de binecuvântările menționate mai sus decât dacă credința ta este adevărată și aparții cu adevărat Domnului. Pentru aceasta, trebuie să spui „da” din toată inima. Vei dovedi aceasta rămânând în credința care ți-a fost dată prin Evangheliie și pe care ai acceptat-o.

Ceea ce spune Pavel aici nu are scopul de a te face să te îndoiești ulterior. Ci tocmai pentru a te încuraja. Căci sigur tu ești de acord cu Pavel, că credința se arată prin faptul că rămâi ferm în ea, chiar și atunci când întâmpini rezistență? În credința ta vei întâmpina împotrivire, atât prin vrăjmășia oamenilor, cât și prin lingușirea învățătorilor eronați. Dacă credința ta este adevărată, ești bine întemeiat și ferm și nu te vei lăsa abătut de la speranța Evangheliei. Dacă credința ta nu este adevărată, acest lucru se va vedea.

„Speranța Evangheliei” nu este speranța de a fi mântuit prin Evangheliie, ci este Hristos. Evangheliia nu este o colecție de reguli, pe care trebuie să le respecți; conținutul Evangheliei este o Persoană. Dacă ești unit cu El prin credință, nu vei permite nimic care să-ți ascundă sau să-ți ia vederea de la El. Această dorință după El este prezentă în fiecare care Îl iubește cu adevărat. Nu mă îndoiesc că este așa și în cazul tău. Ai auzit această Evangheliie, la fel cum au auzit-o și credincioșii din Colose (versetul 6).

Pavel a devenit un slujitor al acestei Evanghelii. Domeniul slujirii sale era întreaga creație. Evangheliia este valabilă în întreaga lume și universal aplicabilă (Matei 28.19; Marcu 16.15; Faptele apostolilor 1.8). Slujba lui era îndreptată în special către toate popoarele de sub cer (Galateni 2.7), deși cu siguranță nu îi excludea pe iudei. În dragostea lui pentru ei, oriunde ajungea, el le adresa mai întâi lor Cuvântul (Faptele apostolilor 13.46; Romani 1.16). Evangheliia nu era însă limitată la granițele Israelului. Ea se extindea până la marginile pământului (Faptele apostolilor 1.8).

Coloseni 1

Întreaga „creație, care este sub cer” era domeniul de slujire al lui Pavel. Aici poți vedea o legătură cu faptul că Hristos este Capul creației. După cum ai citit, aceasta se referă la toate lucrurile din cer și de pe pământ. În același timp, aceasta indică faptul că există o diferență față de Evanghelie. Cuvintele „de sub cer” arată că Evanghelia nu este predicată în cer, ci pe pământ. Evanghelia se adresează oamenilor de pe pământ și nu îngerilor din cer. Aceeași diferență ai văzut-o și în cele două părți ale împăcării. Împăcarea *tuturor lucrurilor* nu înseamnă că toți oamenii vor fi împăcați. Numai oamenii care cred în Domnul Isus vor fi împăcați. Aceasta se întâmplă exact în momentul în care ei își mărturisesc păcatele și cred că sângele Lui acoperă păcatele lor înaintea lui Dumnezeu.

Pavel a *devenit* slujitor al Evangheliei. Domnul Isus l-a pus în această slujbă (1 Timotei 1.12). Înainte era un hulitor, un persecutor al Adunării (1 Timotei 1.13). Acum era atât predicator, cât și învățător (1 Timotei 2.7). El propovăduia Evanghelia tuturor oamenilor și îi învăța pe cei care ajunseseră la credință și astfel făceau parte din Adunare. Slujba lui pentru Adunare este menționată în versetele următoare.

Citește din nou Coloseni 1.20-23: - Ce înveți din aceste versete despre împăcare?

Versetele 24-29: Hristos în tine – desăvârșit în Hristos

Coloseni 1.24-29: Mă bucur acum în suferințe pentru voi și împlinesc în trupul meu cele ce rămân de suferit din necazurile lui Hristos, pentru trupul Său, care este Adunarea, al cărei slujitor am devenit eu, potrivit administrării lui Dumnezeu care îmi este dată pentru voi, ca să întregesc Cuvântul lui Dumnezeu: taina cea ascunsă din veacuri și din generații, dar arătată acum sfinților Săi, cărora Dumnezeu a vrut să le facă cunoscut care sunt bogățiile gloriei tainei acesteia printre națiuni, care este Hristos în voi, speranța gloriei; pe care noi Îl vestim, îndemnând pe orice om și învățând pe orice om, în toată înțelepciunea, ca să prezentăm pe orice om desăvârșit în Hristos. Pentru aceasta mă și ostenesc, luptându-mă potrivit lucrării Lui, care lucrează în mine cu putere.

În versetul 23, Pavel a început să vorbească despre slujba sa. El a vorbit despre slujba sa în Evanghelie, pe care a propovăduit-o „oricărei făpturi de sub cer”. Acum vorbește despre cealaltă slujbă a sa, despre slujba pentru Adunare. Slujba sa are, de asemenea, două laturi, așa cum Hristos este Cap în două sensuri și așa cum împăcarea este eficientă în două sensuri. Și slujba lui se referă, pe de o parte, la creație și, pe de altă parte, la înviere.

Hristos este, așadar, Cap în două sensuri:

1. Cap peste creație și
- 2 Cap al trupului

Apoi, există o dublă împăcare prin Hristos:

1. a tuturor lucrurilor (mai târziu)
2. a persoanelor (deja acum)

În afară de aceasta, există o dublă slujbă a lui Pavel:

1. pentru Evanghelie și
2. pentru Adunare

Slujirea pentru Adunare a fost pentru Pavel însoțită de suferință. El a suferit pentru a face cunoscut Bisericii adevărul. Pentru aceasta a fost închis. Despre aceste suferințe, el le spune credincioșilor

Coloseni 1

din Colose că ele au fost pentru ei („pentru voi”). Suferința lui pentru Adunarea universală a însemnat suferință pentru adunarea locală. În adunarea locală vezi ceea ce este valabil pentru Adunarea universală. Pavel numește această formă de suferință o completare a suferințelor lui Hristos pentru Adunarea Sa. El nu vorbește aici despre suferințele *pentru* Hristos, ci *de la* Hristos. Suferințele sale aveau același caracter ca și suferințele lui Hristos. Desigur, asta nu înseamnă că a suferit în aceeași măsură și cu atât mai puțin din cauza împăcării. Împăcării nu-i lipsește nimic, ea este completă în sine. Prin suferințele Sale pe cruce, prin sângele propriului Său Fiu, Dumnezeu a cumpărat Adunarea (Faptele apostolilor 20.28).

Nu, aici este vorba despre suferințele Domnului Isus ca martor al lui Dumnezeu pe pământ. În mărturia Sa, Domnul Isus L-a revelat pe Dumnezeu. Acest fapt l-a adus suferințe nespuse de mari, deoarece omul nu a vrut să renunțe la calea sa păcătoasă și la faptele sale păcătoase. Domnul Isus a revelat pe Dumnezeu în viața Sa pe pământ, dar nu toate planurile eterne ale lui Dumnezeu (Ioan 16.12). Abia când Duhul Sfânt a venit pe pământ, credincioșii au primit prin apostolul Pavel înțelegerea planurilor lui Dumnezeu (Faptele apostolilor 20.27). Mărturisirea acestui adevăr i-a adus lui Pavel suferințe nespuse de mari. Acestea nu erau suferințe suplinitoare, ci suferințe complementare. Pe pământ, Domnul nu putea suferi pentru acest adevăr, deoarece el nu fusese încă revelat.

Pavel nu considera suferințele sale pentru Adunare ca un rău necesar. El se bucura de ele. El vedea Adunarea ca trup al lui Hristos, ca o comunitate de oameni care era legată în mod deosebit cu Hristos. El vedea ce însemna Adunarea pentru inima lui Hristos. De aceea, el nu se ferea de suferințe, ci se expunea lor.

El voia ca toți cei care aparțineau Adunării și cei care vor aparține în viitor să știe cât de unică este Adunarea în relația ei cu Hristos. Prin faptul că a făcut cunoscut acest fapt, el a întregit Cuvântul lui Dumnezeu.

Întregirea Cuvântului lui Dumnezeu nu înseamnă că Pavel a scris ultimele cuvinte ale Scripturii. Ioan a făcut asta. Nu este vorba despre cărțile Bibliei, ci despre temele, despre lucrurile pe care Dumnezeu a vrut să le facă cunoscute oamenilor. Dezvăluirea tainelor, care erau necunoscute înainte, însemna că el a comunicat ultimele lucruri, pe care Dumnezeu a vrut să le reveleze. Toate celelalte teme, pe care Dumnezeu voia să le comunice, erau deja cunoscute. Te poți gândi la Lege, la Împărăție, la mântuire, la Persoana lui Hristos și la căile lui Dumnezeu. După ce a dezvăluit această taină despre Hristos și despre Adunare, nu a mai rămas niciun adevăr, care să mai trebuiască să fie adăugat la revelația lui Dumnezeu.

Această taină era necunoscută în veacurile trecute și în generațiilor anterioare. Acum ea este vestită, dar nu tuturor oamenilor, ci numai Adunării, „sfînților Săi”. Ea se referă la Hristos și la Adunare și, în special, la faptul că credincioșii dintre neamuri și credincioșii dintre iudei trebuie să formeze împreună *un singur* trup (Efeseni 3.4-6). Deci, Adunarea nu există începând de la Adam, pentru că ea a fost ascunsă în toate veacurile anterioare și abia acum este revelată.

Trăsătura distinctivă a Adunării este că ea este legată de un Domn ceresc; acest fapt era de neimaginat în timpul Vechiului Testament. Venirea lui Hristos pe pământ, suferințele Lui, moartea Lui, învierea Lui și înălțarea Lui la cer și întoarcerea Lui pe pământ pentru a ridica Împărăția în glorie, putere și măreție, toate acestea nu erau o taină, ci erau deja revelate. Dar un Hristos care este glorificat în cer ca Om, ca și Cap al Trupului Său, format din iudei și păgâni mântuiți, este revelat numai în Noul Testament.

Coloseni 1

Taina este aici, la fel ca în Epistola către Efeseni, unitatea lui Hristos cu Adunarea Sa. Pavel pune însă aici accentul altfel decât în Epistola către Efeseni. Acolo, el prezintă Adunarea în Hristos *în cer*. Credincioșilor din Colose le vorbește despre „Hristos în voi”. Aceasta înseamnă că Hristos este văzut aici în Adunarea Sa *pe pământ*. Aceasta înseamnă că gloria acestei taine este acum vizibilă numai pentru cei care cred. O altă particularitate este: Hristos „în voi”. La fel ca „pentru voi” din versetul 24, Pavel nu se adresează aici Adunării mondiale, ci credincioșilor din Colose. Ceea ce este valabil pentru Adunarea mondială se vede în mic în adunarea locală. Și încă ceva: „voi” sunt inițial *păgânii*. Faptul că Hristos se găsește la păgâni este ceva complet nou. Dumnezeu locuia mai înainte la poporul Său. Când a venit Domnul Isus, El a rămas la poporul Său. Dar faptul că Hristos se găsește acum la *păgâni*, pune complet deoparte poziția privilegiată a iudeilor.

În versetul 28 este vorba despre Hristos. Pavel și alți predicatori L-au vestit pe El, o Persoană, și nu o învățătură sau o filozofie. Conținutul creștinismului este o Persoană, nu o învățătură mai bună. Hristos era conținutul propovăduirii, mustrării și învățării sale. El avea în vedere pe *fiecare* om. Prin folosirea de trei ori a acestei expresii, faptul acesta este puternic subliniat. Orice diferențiere dispăruse. Este vorba despre fiecare om în parte, nu despre mulțime. Pavel nu vedea doar Adunarea în ansamblu, ci și individul. Era o slujire de la om la om. El îi avertiza pe cei neconvertiți despre mânia care urma să vină. Pe cei convertiți îi învăța marile adevăruri ale credinței creștine. Aspirația lui era ca fiecare om, prin puterea Cuvântului și a Duhului, să reflecte pe Hristos și să crească până la măsura desăvârșirii Lui. Aceasta este adevărata îngrijire.

Pavel nu se mulțumește cu faptul că cineva Îl acceptă pe Domnul Isus doar ca Mântuitor. Pentru el este important ca fiecare om, deci și tu, să fie reprezentat în mod desăvârșit în Hristos. El vrea ca tu să ajungi la stadiul maturității spirituale (acesta este sensul cuvântului „desăvârșire”) (Filipeni 3.15; Evrei 5.14). Este vorba despre a crește spre țelul în care nimic altceva nu mai contează în viața ta decât Hristos singur. Atunci nu vei cunoaște doar poziția ta înaintea lui Dumnezeu în Hristos, că Dumnezeu te vede în El, ci viața în prezența lui Dumnezeu va însemna totul pentru tine. Despre asta este vorba în viața unui om. Acest fapt nu lasă loc pentru nimic din om. Hristos este totul. Este vorba despre a deveni tată în Hristos (1 Ioan 2.13). Pentru aceasta este necesar să înțelegi cine este Hristos și caracterul tău să fie format prin această cunoaștere.

Acest țel înalt, țelul lui Dumnezeu pentru fiecare om, pe care apostolul îl avea în fața ochilor, îi cerea să-și folosească toate puterile. Aceasta a adus cu sine și multă împotrivire și luptă. Dar Hristos a lucrat în el și i-a dat putere. Slujitorul care dorește să atingă țelul din versetul 28 – ca Hristos să fie totul pentru suflet – găsește toată puterea pentru această slujire în Hristos.

Citește din nou Coloseni 1.24-29: - Gândește-te dacă Hristos este totul pentru tine în toate domeniile vieții tale.

Coloseni 2

Coloseni 2

Desăvârșiți în Hristos

Cuprinsul

Versetele 1–5: „Toate comorile înțelepciunii și ale cunoștinței”	18
Versetele 6-10: Adus la plinătate în Hristos.....	20
Versetele 11-15: În El, cu El	22
Versetele 16-23: A se ține strâns de Capul	24

Versetele 1–5: „Toate comorile înțelepciunii și ale cunoștinței”

Coloseni 2.1-5: Pentru că vreau ca voi să știți ce mare luptă duc pentru voi și pentru cei din Laodiceea și pentru toți câți nu mi-au văzut fața în trup, pentru ca să le fie încurajate inimile, fiind strâns uniți în dragoste, și pentru toate bogățiile siguranței depline a înțelegerii, pentru cunoașterea tainei lui Dumnezeu, în care sunt ascunse toate comorile înțelepciunii și ale cunoștinței. Și spun aceasta, pentru ca nimeni să nu vă înșele prin vorbire convingătoare. Pentru că, în adevăr, dacă în trup sunt absent, totuși cu duhul sunt împreună cu voi, bucurându-mă și văzând ordinea voastră și tăria credinței voastre în Hristos.

Pentru Pavel este foarte important ca credincioșii din Colose să știe că el duce o mare luptă spirituală pentru ei și pentru vecinii lor din Laodiceea. El adaugă: „... și pentru toți câți nu mi-au văzut fața în trup”. Astfel, el extinde cercul la toți copiii lui Dumnezeu din toate veacurile. El vrea ca toți să conștientizeze, deci și tu, că el duce o mare luptă și pentru fiecare dintre ei. El luptă pentru ca toți cei care aparțin Adunării să conștientizeze și să fie pe deplin conștienți că sunt *una* cu Capul în gloria Sa. El vrea ca această conștientizare deplină să lucreze în inimile lor. El luptă pentru ei, pentru că a văzut pericolele, pe care le reprezintă învățăturile greșite, prin care ei ar putea pierde această cunoștință. Lupta pe care o duce aici, în închisoare, este cea a rugăciunii. El nu luptă *împotriva* învățătorilor greșiți, ci *pentru* credincioși. Când credincioșii trăiesc în conformitate cu ceea ce au devenit în Hristos și cu ceea ce au primit în El, învățătorii greșiți nu îi vor putea acapara. Este extrem de important să ne rugăm astfel unii pentru alții și să luptăm împreună cu Pavel.

Este bine să îi spui cuiva că te rogi pentru el sau ea. Este o mângâiere, un bine pentru inima celuilalt. El se simte susținut. Astfel, rugăciunea devine un instrument minunat, pe care Dumnezeu ni l-a dat pentru a-i mângâia pe alții. Chiar dacă ești o persoană care nu are o slujbă publică în adunare, poți vedea aici un exemplu de felul cum poți fi o mângâiere și o încurajare pentru alții. Această slujire este posibilă tuturor copiilor lui Dumnezeu și poate fi făcută oriunde. Pavel a făcut-o în timpul captivității sale, tu o poți face în camera ta (Matei 6.6). Nu trebuie să consideri mângâierea unei inimi ca fiind ceva nesemnificativ, ca o chestiune secundară. Este rodul luptei în rugăciune. Mângâierea este necesară atunci când apare lipsa de pace și teama din cauza ereziilor, pentru că mângâierea dă inimii putere și tărie. Când inima cuiva este mângâiată, acest fapt are efecte asupra tuturor domeniilor vieții, pentru că din inimă ies toate căile vieții (Proverbele 4.23).

Există încă un rod al acestei lupte în rugăciune. Credincioșii sunt uniți împotriva vrăjmașilor care apar cu ereziile lor, ei sunt strâns legați între ei, și anume prin legătura dragostei. Credincioșii uniți

Coloseni 2

și legați între ei, care se iubesc unii pe alții, sunt o fortăreață de necucerit. Reține că este vorba despre o experiență comunitară. Nu poți trăi aceste lucruri ca individ. Dacă te izolezi, poți studia Biblia și poți dobândi înțelegere spirituală, dar nu este posibil să fii întărit prin experiență. Poate că poți explica ce înseamnă „uniți în dragoste”, dar este cu totul altceva să experimentezi asta. Nu poți înțelege cu adevărat ceva dacă nu experimentezi ce înseamnă acel ceva. De exemplu, dacă nu ești căsătorit, poți ști totul despre căsătorie. Dar nu vei ști ce înseamnă până nu te vei căsători.

Credincioșii, care sunt uniți, nu sunt doar protejați de rău, ci sunt și deschiși spre bine. Pavel se apropie tot mai mult de esența acestei lupte. El vrea să-i ducă pe credincioși în camera comorilor credinței. Camera comorilor este Persoana lui Hristos. În El se găsește toată bogăția. Pavel dorește ca ei să înțeleagă aceasta. Când ai înțeles taina lui Dumnezeu, ai siguranță deplină sau știi cu certitudine că nu mai este nimic de adăugat. Atâta timp cât mai există vreo înclinație către filozofia păgână sau către tradițiile iudaice, îți lipsește siguranța deplină. Îți faci rău ție însuși și, mai ales, îi faci rău lui Hristos. El este totul. El vrea să fie totul pentru tine și nu se poate mulțumi cu mai puțin. Nici tu, nu-i așa? De aceea, Pavel dorește cu ardoare să ajungi la cunoașterea tainei lui Dumnezeu.

Și unde se găsește această cunoaștere? În Hristos. Căci în El sunt ascunse „toate comorile înțelepciunii și ale cunoștinței”. Hristos este marea comoară a bogățiilor divine. În afară de El, nu există nimic care să poată completa aceasta. Nimeni nu poate adăuga nimic la El. Totul este ascuns în El, iar aceasta ne invită să descoperim comorile. Toate aceste comori sunt accesibile fiecărui credincios. Totuși, este necesar efort. Comorile sunt ascunse datorită valorii lor mari. Ele nu se află la suprafață. Tu știi însă unde trebuie să sapi: „în Hristos”. Marea întrebare este: cât valorează pentru tine această comoară? Aprecierea ta pentru ea va determina efortul tău. Mai ai îndoieli cu privire la valoarea Lui? Privește din nou cu atenție: „toate comorile înțelepciunii și ale cunoștinței”. Cuvântul „toate” nu admite nicio excepție. Iov face o comparație impresionantă cu cele mai nobile metale, care pot fi obținute numai cu mult efort, și pune toate aceste comori în umbra înțelepciunii (citește Iov 28). Și Iov s-a întrebat: „Dar înțelepciunea unde se va găsi?” (Iov 28.12). Aici poți citi răspunsul: „în Hristos”. Înțelepciunea lui Dumnezeu în Hristos este revelată într-un mod special prin existența Adunării. În Adunare se vede înțelepciunea felurită a lui Dumnezeu (Efeseni 3.10). Faptul că Hristos S-a unit cu oamenii, care sunt păcătoși din natură, și i-a făcut părtași la gloria Sa, numai înțelepciunea lui Dumnezeu putea să conceapă aceasta.

În Hristos poți cunoaște tot ceea ce se poate cunoaște despre Dumnezeu. În afara lui Hristos nu există cunoaștere adevărată. Oamenii pot avea idei interesante sau pot face presupuneri, atât despre originea creației, cât și despre modul în care se poate ajunge la Dumnezeu. Dar fie că este vorba despre originea cerului și a pământului sau despre Adunare, numai în Hristos vei cunoaște atât una, cât și pe cealaltă.

Pavel spune toate acestea pentru că o înțelegere corectă asupra lor este o mare protecție împotriva învățăturilor înșelătoare. Cunoașterea tainei te va feri de a fi receptiv la erori. Atunci când oamenii îți vor ieși în cale și vor folosi un limbaj convingător și o retorică frumoasă, nu vei fi impresionat. Discursurile frumoase și fluente și argumentele aduse cu înflăcărare nu sunt o garanție că se spune adevărul. Pavel însuși nu s-a folosit de cuvinte înduplecătoare. În el se simțea puterea Duhului lui Dumnezeu (1 Corinteni 2.4-5). Ceea ce este evident la oamenii care vor să te facă să renunți la credință este faptul că ei își bazează argumentele pe probabilități și că sistemul lor de învățătură se bazează pe deducții din presupuneri. Adevărul, pe de altă parte, nu are nevoie de dovezi. Nu este nevoie să aperi adevărul. *Spune* adevărul, și apărarea este un fapt.

Coloseni 2

Chiar dacă Pavel și credincioșii din Colose nu se văzuseră niciodată, Pavel era mereu preocupat de acești credincioși. El și-a asumat grija pentru ei, deoarece și ei făceau parte din Adunare și el era slujitorul lor. Zilnic îl apăsa grija pentru toate adunările (2 Corinteni 11.28). Dovada grijii sale pentru ei o vezi în faptul că se ruga neîncetat pentru ei, le-a scris această scrisoare și a trimis pe Tihic la ei.

Dar nu erau numai griji. Înainte de a continua să vorbească despre cei care îi ademeneau, el menționează câteva lucruri pe care le-a văzut la credincioșii din Colose și care l-au bucurat. Ordinea lor și statornicia credinței lor în Hristos îi fuseseră prezentate în mod viu, astfel încât le vedea cu ochiul spiritual. Ordinea lor exterioară era însoțită de o statornicie interioară, care consta în credința în Hristos. Ei se încredeau în Hristos prin credință. Ordinea exterioară și statornicia interioară se întăresc reciproc. Amândouă sunt necesare pentru a împiedica să-ți fie smulsă credința.

Dar fii vigilent! Vrajmașul poate încerca și prin alte mijloace să-ți submineze fermitatea credinței. Dacă nu-ți poate lua nimic, vrea să-ți dea ceva, ca să-ți adâncească credința, ca să zicem așa. În realitate, însă, vrea să-ți golească credința și să o facă neputincioasă. Versetele următoare vor clarifica aceasta.

Citește din nou Coloseni 2.1-5: - Ce comori ai descoperit în Hristos?

Versetele 6-10: Adus la plinătate în Hristos

Coloseni 2.6-10: Deci, după cum L-ați primit pe Hristos Isus, Domnul, așa să umblați în El, înrădăcinați și fiind zidiți în El și întăriți în credință, după cum ați fost învățați, prisosind în ea cu mulțumire. Vedeți să nu fie nimeni care să vă fure prin filozofie și amăgire deșartă, după tradiția oamenilor, după cunoștințele elementare ale lumii și nu după Hristos. Pentru că în El locuiește trupește toată plinătatea Dumnezeirii; și voi sunteți împliniți în El, care este Capul oricărei stăpâniri și autorități, ...

Vrajmașul este neobosit în eforturile sale de a ataca credincioșii în ființa lor, adică în credința lor. El vrea să le distrugă cât mai mult încrederea în Dumnezeu (asta este semnificația credinței). El va încerca să te facă să te îndoiești de anumite adevăruri ale credinței. De exemplu, îți va sugera că Dumnezeu nu a vrut să spună asta. Dacă nu dai curs și respingi acest atac, el va încerca altfel. Dacă nu reușește să-ți ia ceva, va încerca să-ți adauge ceva, adică să adauge lucruri la credința ta. El îți oferă și un motiv atrăgător pentru asta. Nu vrei să crezi mai mult și mai bine, să-ți adâncești credința? Ei bine, el are soluția pentru asta.

Pentru a face față acestui pericol, „îmbogățirea” credinței, Pavel te duce înapoi la început. Când L-ai acceptat pe Hristos și L-ai primit, ai acceptat și altceva în afară de Hristos? Nu ai fost mântuit – la fel ca și credincioșii din Colose – prin înțelepciunea iudaică sau greacă sau prin Hristos plus un adaos din această înțelepciune! Trebuie să fie clar, și acest fapt este subliniat cu tărie, că așa cum Hristos a fost suficient pentru mântuirea ta, El este suficient și pentru transformarea ta ca și creștin. Tot ce este necesar pentru aceasta vine de la El. În plus, L-ai acceptat ca „Domn”. L-ai acceptat ca stăpân absolut suveran al vieții tale. Nu se poate negocia. Nici nu ai vrut asta atunci. Aceasta este valabil și acum. „... așa să umblați în El” este o poruncă, ceea ce înseamnă că este interzis să te angajezi pe alte „căi de schimbare”. A umbla în El înseamnă că pui în practică ceea ce știi despre El și că faci voia Lui în ceea ce privește viața ta.

Coloseni 2

Pentru că ești înrădăcinat în El, îți tragi puterea de viață din El și nu, de exemplu, din filozofie. Astfel, ești ferm ca un copac care înfruntă furtunile. „... înrădăcinat ... în El” amintește de ceea ce s-a întâmplat când te-ai convertit. Aceasta este prezentat aici ca și cum Hristos ar fi pământul în care ți-ai înfipt rădăcinile la convertire. De atunci, îți iei toată hrana de la El. De aceea este important să fii adânc înrădăcinat și să-ți lași rădăcinile să pătrundă tot mai adânc în El. „Zidit în El” ne face să ne gândim la o casă. Aici Îl vezi pe Hristos ca piatra din capul unghiului, pe care îți zidești casa vieții tale. Structura clădirii depinde de El, construcția se face „în El”. De aceea trebuie să te îndrepti spre El, ca El să-ți poată arăta cum trebuie să continue construcția.

Dacă ești adânc înrădăcinat în El și te îndrepti spre El pentru a-ți construi viața de credință, vei fi întărit în credință. Credința este adevărul credinței, ceea ce crezi. Credința își are centrul în Hristos. Credința se referă la El. A fi întărit în credință înseamnă, așadar, a fi întărit în Hristos. Vezi că totul se învâрте în jurul Lui. Și în viața ta de credință, toate lucrurile sunt din El, prin El și pentru El.

Pentru credincioșii din Colose, acestea nu erau lucruri noi. Așa fuseseră învățați. Nu știu dacă este la fel și în cazul tău. În orice caz, ai în mâini piatra de încercare pentru a verifica învățătura pe care ai primit-o la convertirea ta și după aceea. Poate că trebuie să schimbi unele lucruri în viața ta și să începi să le vezi altfel. Atunci vei dori să le aplici și să le împlinești așa cum scrie aici. După ce vei primi și vei accepta învățătura corectă, vei fi cu siguranță copleșit de recunoștință.

Câte motive de recunoștință ai când lași să acționeze asupra ta ceea ce ai devenit în Hristos și ceea ce ai primit în El, când te gândești cât de suficient este acest fapt pentru acum și pentru eternitate. Recunoștința față de Dumnezeu este în același timp o protecție împotriva ispitelor de a pune la îndoială credința transmisă sfinților. Când inima ta este plină de minunatele adevăruri ale Evangheliei, recunoștința se va înălța din ea către Dumnezeu. Recunoștința este un antidot foarte eficient împotriva otrăvii învățătorilor falși.

Fii atent! Pavel îți spune cu insistență. Nu crede că ești imun la uneltirile vrăjmașului. El privește și pândește fiecare credincios ca pe o pradă. El pune la cale să te răpească și pe tine ca pradă, departe de Domnul Isus. Mijloacele pe care le folosește sunt „filozofia” și „amăgirea deșartă”. Filozofia este la fel de veche ca lumea, dar niciodată nu a putut salva pe cineva din mizeria și durerea cauzate de păcat. Aceasta se datorează faptului că filozofia lumii ignoră păcatul și se comportă ca și cum acesta nu ar exista. De aceea, orice soluție oferită de filozofie este înșelăciune deșartă. Nu poate fi altfel, deoarece filozofia este un produs al tradiției omenesti și se alătură perfect „elementelor lumii”. Prin „elementele lumii” te poți gândi la toate părțile individuale din care este alcătuit sistemul lumii. Dumnezeu nu are loc în acest sistem.

Dacă tradiția oamenilor, adică tradiția, capătă vreo valoare pentru cunoașterea lui Dumnezeu, pe lângă Hristos, aceasta este în contradicție cu Scriptura (Matei 15.3-9). Dacă începi să prețuiești tradițiile în locul Bibliei, aceasta înseamnă că îndoiala ia locul certitudinii. Tradiția provine de la om și nu de la Dumnezeu. Acolo unde tradițiile primesc spațiu, ușa este deschisă pentru elementele lumii. Ele au pătruns în slujba pentru Dumnezeu în multe feluri. Tradițiile se recunosc după faptul că aparența exterioară este criteriul pentru conținutul spiritual al slujirii. Duhul lui Dumnezeu este înlăturat de o ordine creată de oameni. Gândește-te, de exemplu, la situații în care numai persoanele diplomate și elocvente au voie să predice și în care un altar, veșmintele, icoanele și muzica trebuie să împodobească totul.

Coloseni 2

Cu o singură trăsătură de pensulă sau, mai bine zis, cu *un singur* Nume, și anume Hristos, Pavel pune deoparte întregul sistem. Dublul pericol, filosofia și tradiția umană, se opune lui Hristos. Cine Îl are pe El, are totul.

De ce mai ai nevoie, dacă Îl ai pe Acela în care „locuiește trupește toată plinătatea Dumnezeirii”? Este aproape aceeași expresie pe care am întâlnit-o deja în capitolul 1 (Coloseni 1.19). Acolo se referă la timpul în care Hristos era pe pământ și are legătură cu planurile lui Dumnezeu. Aici se referă la prezent și are legătură cu lucrarea de răscumpărare împlinită.

În ambele expresii vezi ce a devenit Hristos, când a venit pe pământ, și ce este El încă și va rămâne în eternitate: El a luat un trup, pentru a nu-l mai părăsi niciodată. El a devenit Om, pentru a rămâne așa în eternitate. Locuirea plinătății Dumnezeirii în El este o locuire prezentă și continuă a plinătății Dumnezeirii în Fiul lui Dumnezeu glorificat, la dreapta lui Dumnezeu. În Hristos nu locuiesc anumite domenii ale Dumnezeirii, ci întreaga întindere a tuturor atributelor și trăsăturilor lui Dumnezeu, pentru că El este Însuși Dumnezeu. El nu împarte puterea și măreția Sa divină cu nicio creatură. Trupul, pe care El l-a luat, este un trup care este etern nepieritor.

Concluzia, pe care o trage Pavel, este, desigur, uluitoare. El spune că în El, în Cel care locuiește trupește toată plinătatea Dumnezeirii, ești și tu desăvârșit. Nu-ți lipsește nimic. Ești desăvârșit în El înaintea lui Dumnezeu. Pe de o parte, vezi că în El Dumnezeu este prezentat în toată plinătatea Sa (versetul 9), pe de altă parte, în El ai desăvârșirea și perfecțiunea înaintea lui Dumnezeu. Nu-ți lipsește nimic în ceea ce privește poziția ta înaintea lui Dumnezeu. Nu există nimic și nimeni care să-și poată pretinde un loc între Hristos și tine, pentru că tu ești în El. Filozofia și tradițiile nu pot adăuga nimic la această poziție desăvârșită. Dimpotrivă, tot ceea ce ai prelua din acestea te-ar îndepărta de Dumnezeu. Oare asta vrei? Și reține, că El nu este doar mai mare decât toți oamenii, ci și mai mare decât toate puterile îngerești create de El. În această Persoană ești desăvârșit. Ce mai poți dori?

Citește din nou Coloseni 2.6-10: - Ce contraste găsești în aceste versete?

Versetele 11-15: În El, cu El

Coloseni 2.11-15: ... în care ați și fost circumciși cu o circumcizie nefăcută de mână, în dezbrăcarea trupului cărnii, în circumcizia lui Hristos; fiind înmormântați împreună cu El în botez, în care ați și fost înviați împreună cu El, prin credința în lucrarea lui Dumnezeu, care L-a înviat dintre cei morți. Și pe voi, care erați morți în greșelile și în necircumcizia cărnii voastre, v-a înviat împreună cu El, după ce ne-a iertat toate greșelile, după ce a șters înscrisul cu porunci, care era împotriva noastră, care ne era potrivnic, și l-a înlăturat din cale, pironindu-l pe cruce; dezbrăcând stăpânirile și autoritățile, le-a făcut de rușine în public, triumfând asupra lor prin cruce.

Este într-adevăr uimitor că ești atât de desăvârșit în El. De aceea, este de înțeles că se pune întrebarea: Cum am ajuns să fim în El? Pavel explică acest fapt în versetele pe care le avem în fața noastră. Tu ești una cu Domnul Isus în moartea și în învierea Lui. Prin credință, poți ști că ceea ce s-a întâmplat cu El când a murit și a înviat, s-a întâmplat și cu tine în același moment. Cuvântul „circumcizie” se referă la un obicei al poporului Israel din Vechiul Testament. Dumnezeu a poruncit acest obicei ca semn al legământului pe care l-a făcut cu Avraam și cu urmașii lui (Geneza 17.9-14,23-27). Ceea ce s-a întâmplat atunci în mod literal, nu se întâmplă aici în mod literal

(„nefăcută de mână”), ci are o semnificație spirituală. Această circumcizie s-a realizat „în dezbrăcarea trupului cărnii”, și anume în momentul în care a avut loc „circumcizia lui Hristos”.

Circumcizia înseamnă că ceva este tăiat complet. În cazul poporului Israel, aceasta însemna tăierea prepuțului. Din punct de vedere spiritual, aceasta înseamnă că „trupul” – un termen colectiv pentru tot ceea ce folosește carnea păcătoasă pentru a se exprima – este tăiat complet. Această tăiere a avut loc prin judecata, pe care Hristos a suferit-o pe cruce. „Circumcizia lui Hristos” nu are, desigur, nimic de-a face cu circumcizia Sa literală în a opta zi după naștere (Luca 2.21). Această circumcizie a avut loc cu mâinile omului. Nu, semnificația spirituală a circumciziei este judecata asupra cărnii. Dumnezeu a condamnat păcatul în carne în Hristos (Romani 8.3).

Deci, tu ești „circumcis” în El. În judecata care L-a lovit pe El, tu vezi judecata care te-a lovit pe tine. Faptul că El a purtat-o pentru tine nu schimbă cu nimic adevărul că ea s-a împlinit asupra ta. Tu erai în El când Dumnezeu te-a judecat.

Dar unirea ta cu El nu se oprește aici. Moartea este urmată de înmormântare. În mormântarea este confirmarea și validarea morții. Botezul tău este, ca să zicem așa, semnătura sub această declarație. Când te lași botezat, recunoști public adevărul că Hristos a purtat și judecata pentru tine. Astfel, arăți în exterior ceea ce s-a întâmplat în interiorul tău. Prin botez, tu ai parte de toate consecințele unirii tale cu Hristos, pentru că în momentul botezului rupi orice legătură cu lumea. Nu se poate imagina o ruptură mai radicală cu lumea decât a fi mort și îngropat. Dacă te gândești la asta, te va împiedica să vrei să te întorci în lume sau să permiți ceva din ea în viața ta.

Prin convertirea ta și botezul tău, prin moartea și înmormântarea ta, tu nu mai exiști pentru lume. Acest fapt marchează sfârșitul vechii tale vieți, dar este în același timp începutul unei vieți noi într-o lume nouă. În această lume nouă ai intrat „prin credința în puterea eficientă a lui Dumnezeu, care L-a înviat dintre cei morți”. Faptul că Dumnezeu L-a înviat pe Domnul Isus dintre morți este dovada că lucrarea este desăvârșită. Totul este în ordine. Indiferent dacă simți sau nu aceasta, faptul rămâne același. Întrebarea nu este dacă „simți” ceva, ci dacă crezi. La fel cum în judecata, care L-a lovit pe El, ai văzut propria ta judecată, în învierea Lui prin Dumnezeu poți vedea propria ta înviere. Ești conștient de amploarea consecințelor legăturii tale cu Hristos?

Ei bine, acum știi cum ai ajuns *în El*. Dar cum rămâne cu tot ceea ce ai fost înainte de acea perioadă, cu toate păcatele pe care le-ai comis? Nu ți se pot reproșa din nou? Există un răspuns satisfăcător și la această întrebare. Prin aceasta, tot ceea ce se ridică împotriva desăvârșirii tale în Hristos este redus la tăcere. Ești complet de acord că erai mort „în păcatele tale”. „Mort” înseamnă în acest context lipsa totală a oricărei mișcări către Dumnezeu. În această moarte nu există nimic către care să se îndrepte dorința binevoitoare a lui Dumnezeu. Erai mort pentru Dumnezeu, nepăsându-ți de poruncile Lui, ci încălcându-le. Asta pentru că erai mort și „în necircumcizia” cărnii tale. Căci tu urmași înclinațiile cărnii tale păcătoase și nejudicate (Romani 8.6-7).

În această stare de moarte și de mod de viață și gândire rău, care o însoțesc, Dumnezeu a adus viața, punându-te în legătură cu Fiul Său. Dumnezeu a găsit satisfacție deplină în lucrarea Sa. El a dovedit aceasta prin învierea Domnului Isus dintre morți. Învierea Lui și faptul că tu ai fost făcut viu împreună cu El este siguranța iertării păcatelor tale. Toate fărădelegile tale sunt iertate, fără excepție. Viața Fiului și viața ta în El nu mai oferă niciun punct de legătură pentru o întrebare cu privire la păcatele pe care le-ai comis odată. Dacă ești înviat împreună cu El, toate fărădelegile îți sunt iertate. Posesia vieții dovedește că păcatul a fost îndepărtat, pentru că este viața învierii. Păcatul nu poate intra în domeniul învierii.

La sfârșitul versetului 13, Pavel a trecut de la „voi” la „noi”. El spune acum ceva care este destinat în primul rând iudeilor. Asta nu înseamnă că nu este scris și pentru tine. Vei vedea că, pe lângă viață și iertare, ai primit și libertate. Dar pentru a înțelege puterea cuvintelor sale, este important să ții cont despre cine vorbește în primul rând. Înscrișul [actul de datorie] este o recunoaștere a datoriei, prin care cineva se obligă prin semnătură să respecte conținutul acestuia. Exact asta a făcut Israel. Când DOMNUL le-a dat Legea (aici numită „porunci”) la Sinai, ei au declarat: „Tot ce a zis DOMNUL, vom face” (Exodul 19.8; 24.3,7). Această declarație a devenit foarte repede adversarul lor. Foarte repede a devenit clar că comportamentul lor era în totală contradicție cu rânduielile pe care ei înșiși declaraseră că vor să le respecte. Legea era un jug insuportabil (Faptele apostolilor 15.10). Datoria lor devenea din ce în ce mai mare, imposibil de plătit.

Apoi a venit Hristos. El a plătit datoria și astfel a șters-o. El a îndepărtat înșcrișul, l-a rupt. Îndepărtezi ceva, care te împiedică să umbli sau să lucrezi. Literal, aceasta înseamnă: a face ceva să dispară complet, astfel încât să nu mai aibă niciun rol. Aceasta a avut loc pe cruce. Și vezi că acest fapt nu s-a întâmplat prin *ceva* care a fost pironit pe cruce, ci prin *Cineva* care a fost pironit pe cruce. Același cuvânt „a pironi”, a fixa cu cuie, apare în expresia „semnele cuielor”, care au fost văzute în mâinile Lui după înviere (Ioan 20.25).

Pentru orice iudeu, care crede în Hristos, trebuie să fie clar că moartea lui Hristos a făcut ca orice cerință a Legii să fie fără putere. Cât de ușurat poate el să respire! Amenințarea morții, care provine din Lege, a trecut. El este înviat împreună cu Hristos și poate experimenta ce înseamnă viața pe care a primit-o în El și care nu putea fi obținută în niciun alt mod. Ce nebunie ar fi să renunți la asta, dorind să te supui din nou Legii. Dacă nu ești iudeu, nu ai fost niciodată sub Lege. Dar același lucru este valabil și pentru tine. Ce nebunie ar fi să te supui din nou – chiar și din recunoștință bine intenționată – la ceea ce a fost înlăturat de Hristos.

Tu ești eliberat de Lege, pentru că ai murit. Ești răscumpărat de la moarte, pentru că ai fost înviat împreună cu Hristos. Și ești, de asemenea, eliberat de puterea lui satan și a tuturor demonilor lui, pentru că crucea este și victoria asupra puterilor răului. În Hristos, viața, libertatea și biruința sunt ale tale. Tocmai prin faptul că a murit, El L-a dezarmat pe cel care avea puterea asupra morții (Evrei 2.14). El a câștigat biruința în fața tuturor. Vrajmașul nu numai că a fost învins, ci și umilit. Nu există niciun motiv să-i mai acordăm vreo onoare. Toată onoarea Îi revine Celui care a fost răstignit în slăbiciune și a biruit în acest fel. Ce este mai slab și mai umilitor decât să fii răstignit pe cruce? Dar prin aceasta El a obținut biruința deplină. Triumful este complet.

Citește din nou Coloseni 2.11-15: - Enumeră tot ceea ce te unește cu Hristos și tot ceea ce El a făcut pentru tine. Mulțumește-I pentru asta.

Versetele 16-23: A se ține strâns de Capul

Coloseni 2.16-23: Deci nimeni să nu vă judece pentru mâncare sau băutură, sau cu privire la o zi de sărbătoare sau de lună nouă sau zile de sabbat, care sunt o umbră a lucrurilor ce aveau să vină; dar trupul este al lui Hristos. Nimeni să nu vă facă să pierdeți premiul, făcându-și voia lui însuși în smerenie și închinare la îngeri, amestecându-se în cele pe care nu le-a văzut, îngâmfat zadarnic prin gândirea cărnii sale și neținându-se strâns de Capul, din care tot trupul, hrănit și strâns unit prin încheieturi și legături, crește cu creșterea de la Dumnezeu. Dacă ați murit împreună cu Hristos față de cunoștințele elementare ale lumii, pentru ce, ca și cum ați fi încă în viață în lume, vă supuneți la rânduieli: „nu pune mâna, nu gusta, nu atinge!” (care sunt toate spre

distrugere prin întrebuintare), după poruncile și învățăturile oamenilor (care au, în adevăr, o aparență de înțelepciune în închinare voită și în smerenie și în necruțare a trupului, nedându-i vreo onoare), pentru satisfacerea cărnii?

Pavel a clarificat poziția ta în Hristos. Tu ai viață. Intenția lui Dumnezeu este ca tu să trăiești această viață în libertate și ca ea să fie o viață de biruință. Cei din afară îți vor judeca viața. Este în regulă. Dar uneori sunt oameni din afară care vor să-ți spună că trebuie să te supui anumitor reguli. Nu trebuie să cedezi niciun milimetru în fața lor. Amintește-ți că regulile religioase nu mai au autoritate asupra celui care este unit cu Hristos. Știi ce înseamnă să permiți aceste lucruri în viața ta? Prin aceasta, negi desăvârșirea lucrării lui Hristos și consecințele ei glorioase pentru tine personal. Vrajmașul este dezarmat, dar nu a renunțat încă la uneltele lui. Cea mai puternică armă a lui, moartea, nu mai reprezintă o amenințare. Dar el vrea să-ți distrugă viața de credință. El știe cât de eficiente sunt regulile religioase iudaice și de altă natură. Dacă te poate determina să le respecti, a reușit.

Cele cinci lucruri menționate caracterizează sistemul religios, de care se agățau învățătorii falși. Nimic din toate acestea nu este spiritual, totul este material, pământesc. Nu este nimic rău în a mânca și a bea, dar dacă aceste lucruri capătă o semnificație religioasă, ele sunt o mutilare a adevăratului act de cult. În Israel, legile alimentare aveau locul lor, la fel și anumite sărbători (anuale), luna nouă (lunară) și sabatul (săptămânal). Când aceste lucruri sunt aduse în timpul creștinismului, adevărata semnificație a creștinismului se pierde.

Rânduilele Vechiului Testament erau o *umbră* a realității care urma să vină. Realitatea este Hristos (Ioan 5.46). Hristos este împlinirea tuturor umbrelor Vechiului Testament. El este hrana noastră adevărată, băutura noastră adevărată. El este împlinirea a tot ceea ce este prezentat în diferitele sărbători. Introducerea unor părți din aceste umbre în creștinism aruncă o umbră asupra lui Hristos. Se poate compara acest fapt cu privirea unei fotografii în timp ce persoana în sine este prezentă. Cine se mulțumește cu fotografia și ignoră persoana, respinge persoana, ca să zicem așa. Cine își îndreaptă atenția alternativ asupra fotografiei și asupra persoanei, jignește persoana. Astfel, se spune că persoana nu este suficientă. Dorința de a amesteca umbrele cu realitatea înseamnă că Hristos nu este suficient.

În prezent există o discuție despre respectarea sabatului. Există voci care doresc să readucă sabatul, într-o formă sau alta, ca parte a vieții creștine. În lumina celor scrise aici, această discuție este complet inutilă și chiar periculoasă. De altfel, este singura dată în cele 21 de epistole ale Noului Testament când se face referire la sabat. Pentru a-l respecta? Nu, tocmai pentru a *nu-l* respecta. Nu este revelator?

În versetele 16 și 17, Pavel îndreaptă atenția asupra pericolului care îi amenință din partea iudeilor, rânduilele. În versetul următor, el indică pericolul așa-zisei cunoașteri, false, sub forma misticismului. Poate că cunoști astfel de oameni care pretind că au avut viziuni. Ei vor să impresioneze prin afirmația că au văzut lucruri pe care alții nu le-au văzut. Astfel, ei se prezintă ca fiind mai spirituali decât alții și se consideră un fel de mijlocitori. Trebuie să-i cauți pentru a afla lucruri speciale despre Dumnezeu. Comportamentul lor este foarte smerit, ca și cum nu ar căuta propria glorie. Nu, ei venerează îngerii, deoarece aceste ființe se află în prezența imediată a lui Dumnezeu; prin intermediul lor, ei pot afla mai multe despre Dumnezeu.

Dacă te deschizi către astfel de oameni și ideile lor, riști să pierzi premiul. Și asta înseamnă că, după cursa creștină, vei fi lipsit de cunună. Singurii îngeri, care doresc adorare din partea oamenilor, sunt îngerii răi. Îngerii sfinți resping această adorare (Apocalipsa 19.10; 22.9). O altă

Coloseni 2

formă păcătoasă de venerare este cea a Mariei ca mijlocitoare, ca și cum ea ar fi necesară pentru a ne apropia de Domnul Isus sau de Dumnezeu. Aceasta nu este smerenie, cu care se caută gloria lui Dumnezeu. Este o smerenie falsă și venerarea unei creaturi.

Pavel demască aceste persoane, spunând că ideile lor provin din propria lor gândire stricată, din gândirea cărnii păcătoase. Nu există absolut niciun temei pentru aceasta.

Prin urmare, cei care se lasă atrași de ei nu se mai țin strânși de Capul, de Hristos. Tu ești – și aceasta este valabil pentru fiecare mădular al Adunării – legat personal cu Capul, fără niciun intermediar, indiferent de natura acestuia. Creșterea ta rezultă din legătura directă cu Capul, cu Hristos, fără niciun mijlocitor. Așa a rânduit Dumnezeu. Nu permite ca nimic sau nimeni să se interpună între tine și Hristos. Fiecare mădular al trupului este în legătură directă cu Capul, pentru a-și îndeplini propria funcție. Tu ești legat de toate celelalte mădulare prin Cap și crești împreună cu ele. Fii conștient că, dacă cedezi în fața învățăturilor eronate sau tradițiilor oamenilor, nu numai creșterea ta va fi perturbată, ci și cea a celorlalte mădulare.

Pentru a scăpa de pericolele sistemului iudaic și filozofic, ești îndreptat din nou spre moartea lui Hristos. A muri cu Hristos înseamnă a fi mort pentru sistemul acestei lumi și pentru elementele ei. Cum ai putea atunci să te supui anumitor rânduieli? Dacă ai murit, nu poți continua să trăiești ca și cum ai aparține încă acelui sistem. Pentru că ai murit, toate legile și rânduielile și alte lucruri nu mai sunt aplicabile la tine. Există ceva care ar putea exercita încă putere asupra unui mort? Poate un mort să mai fie abordat? Se mai pot aștepta activități de la el? În creștinism nu mai este vorba de respectarea a tot felul de porunci și interdicții. Ești eliberat de acestea, pentru că ai murit împreună cu Hristos. A respecta din nou aceste lucruri înseamnă că te întorci în lumea din care ai murit.

Rânduielile, care sunt rezumate prin „nu pune mâna, nu gusta, nu atinge”, sunt lucruri pământești și materiale. Ca orice legalitate, ele sunt în legătură cu interdicții (compară cu Marcu 7.1–16). Ele nu se aplică ție. Ar fi o nebunie să te lași prins de ele. Sunt lucruri care nu au nicio valoare durabilă. Când le-ai folosit, au dispărut. Asta pentru că ele sunt „porunci și învățături ale oamenilor”. Ceea ce inventează omul nu durează mult. Numai Dumnezeu concepe lucruri care sunt eterne (1 Petru 2.24,25).

Ceea ce concepe omul pare uneori să aibă o mare valoare. Cu toate acestea, este doar aparență, realitatea este goală. Vorbele lor par înțelepte, dar conținutul lor este nebunesc. Voința proprie este predominantă. „Eu”-l este în centrul atenției. Nu se înclină înaintea lui Dumnezeu și a Cuvântului Său. Într-adevăr, se înclină, apar foarte smeriți, dar aceasta nu este atitudinea lor față de Dumnezeu. Este atitudinea lor față de creaturi, pe care le admiră, poate față de oameni cu talente excepționale sau chiar față de îngeri.

În domeniul duhului, ei îi venerază pe cei care sunt superiori lor, dar în domeniul materiei create de Dumnezeu nu există respect. Astfel, corpul era considerat de greci o temniță în care era închis duhul – doar praf, fără semnificație. Pentru ca duhul să se poată dezvolta, corpul era pedepsit prin trai ascetic și post. Nu trebuia să se cedeze nevoilor trupului. Mândria oamenilor vrea să domine totul, inclusiv nevoile trupului create de Dumnezeu. Acest efort nu servește altui scop decât satisfacerea cărnii păcătoase.

Dacă ești conștient că ai murit împreună cu Hristos, vrăjmașul va încerca în zadar să-și găsească accesul în tine pentru învățăturile sale eronate.

Coloseni 2

Citește din nou Coloseni 2.16-23: - Ai descoperit „porunci și învățături ale oamenilor” în viața ta de credință cu ocazia acestui pasaj? Ce trebuie să faci în legătură cu ele?

Tradus de la: <https://www.kingcomments.com/de/bibelstudien/Kol/2>

Coloseni 3

Coloseni 3

Desăvârșiți în Hristos

Cuprinsul

Versetele 1-4: Hristos, viața noastră	28
Versetele 5-11: Hristos este totul și în toți	30
Versetele 12-15: „Îmbrăcați-vă deci”	32
Versetele 16-18: „Faceți toate în Numele Domnului Isus”	35
Versetele 19-25: Soți, copii, robi	37

Versetele 1-4: Hristos, viața noastră

Coloseni 3.1-4: Deci, dacă ați fost înviați împreună cu Hristos, căutați cele de sus, unde Hristos este așezat la dreapta lui Dumnezeu: gândiți la cele de sus, nu la cele de pe pământ, pentru că voi ați murit și viața voastră este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu. Când Se va arăta Hristos, care este viața noastră, atunci veți fi arătați și voi, împreună cu El, în glorie.

Ultimele versete ale capitolului anterior se refereau în principal la faptul că tu ai murit împreună cu Hristos. Ai văzut cât de important este acest fapt. Acum vine cealaltă față a monedei. Nu numai că ai murit împreună cu Hristos, ci ai și înviat împreună cu El. Dacă ai înviat împreună cu El (cuvântul „dacă” nu trebuie înțeles aici ca o opțiune, ci ca o certitudine!), atunci ai fost mutat într-o lume nouă. Înainte trăiai într-o lume care pentru Hristos nu avea decât o cruce și un mormânt. Acolo slujeai păcatului. Acum trăiești într-o lume, în care Hristos este totul și în care Îi slujești. Ai văzut că ești eliberat de orice robie. Asta nu înseamnă însă că ești liber să faci ce vrei. Poate că ai învățat din experiență la ce duce asta. De aceea nu vrei deloc asta. Nu, tu ai fost pus în libertatea creștină pentru a-L sluji pe Hristos.

A-L sluji pe Hristos începe cu a căuta ceea ce este de sus. De ce? Pentru că Hristos este acolo. Nu căutăm lucrurile care sunt de sus visând la cer. Înseamnă să fim orientați spre Hristos și să-L reprezentăm pe pământ. Poți compara asta cu un ambasador într-o țară străină. El se angajează pentru interesele țării sale. El nu este acolo pentru a sta într-un scaun confortabil și a medita la frumoasa sa patrie. Este vorba de o căutare continuă, cu toate forțele. Căutând lucrurile de sus, viața ta aici va fi modelată. Ea va arăta din ce în ce mai mult trăsăturile vieții tale de sus și va promova slujirea și mărturia ta. Este o străduință pentru a cunoaște toate însușirile lui Hristos glorificat. Tot ceea ce vezi despre El în gloria Sa te va păzi de toate învățăturile și poruncile oamenilor.

Unul dintre elementele esențiale ale credinței creștine este faptul că Hristos stă „la dreapta lui Dumnezeu”. Acest fapt determină poziția noastră creștină. Avem multe în comun cu credincioșii din Israel, dar aici avem o mare diferență. Ei nu cunoșteau niciun Om glorificat în cer, cu care să fi fost una. Noi, da!

De aceea, aceasta ne determină poziția și viața pe pământ. Faptul că Hristos este *acolo* determină unde sunt interesele noastre și spre ce trebuie să ne îndreptăm gândurile. Cu regret, mulți creștini nu sunt conștienți de acest fapt și trăiesc ca și cum ar fi poporul pământesc al lui Dumnezeu. Ei caută lucrurile de pe pământ. Aceasta este așa atunci când ei consideră că este corect să se bucure de toate lucrurile frumoase care se găsesc pe pământ. Aceasta poate fi așa și prin angajarea în distribuirea echitabilă a tuturor lucrurilor frumoase. Pentru prima variantă, au nevoie de un loc de muncă bun, cu un venit ridicat. Pentru a doua variantă, se pot implica în politică. În ambele cazuri, nu se gândesc la faptul că sunt legați cu Hristos în cer.

Nu poate fii altfel, decât să te gândești la lucrurile de sus, dacă ești conștient că acolo se află adevărata ta proprietate. Nu poți spune același lucru despre lucrurile de pe pământ. Tu ești doar un administrator al lor. Când timpul tău pe pământ se va sfârși, va trebui să lași totul în urmă. Nu poți lua nimic cu tine în cer. De aceea, este o prostie să-ți umpli mintea și inima cu lucruri pământești. În foarte multe pasaje din Biblie ești avertizat să nu te încrezi în bunurile pământești (Marcu 10.24; 1 Timotei 6.17). Cine se gândește la lucrurile pământești exprimă faptul că Domnul Isus nu are loc în viața lui (Matei 16.23; Romani 8.5; Filipeni 3.19).

Lucrurile pământești nu trebuie să fie neapărat păcătoase sau lumești. Lucrurile pământești sunt adesea lucruri, pe care Dumnezeu le-a dat. Căsătoria, munca, relaxarea sunt toate lucruri bune. Dar dacă viața ta constă doar din astfel de lucruri, privirea ta se îndepărtează de Hristos și nu mai trăiești din legătura cu El. Atunci ești ca unul care caută cupru în loc de aur, pentru că consideri că cuprul este la fel de valoros ca aurul. Nu considerăm că o astfel de persoană este înțeleaptă. Cu toate acestea, mulți creștini trăiesc astfel. Credința mută lucrurile viitoare în prezent și lucrurile prezente în trecut sau în viitor. Credința vede lucrurile care nu se pot vedea și trăiește în ele. Gândirea la lucrurile pământești provoacă tristețe lui Pavel (Filipeni 3.18) și Domnului Isus.

În versetul 3 se spune încă o dată: tu ai murit față de această lume. Noua ta viață nu are nicio legătură cu lumea aceasta. Hristos nu este doar absent din această lume, ci El este și ascuns de ea (compară cu Ioan 8.21,23; 13.33). Pentru că Hristos este viața ta, și noua ta viață este ascunsă de lume. Este necunoscută lumii. Care a fost ultimul lucru pe care l-a văzut lumea despre Hristos? Că El a atârnat mort pe cruce și a fost pus într-un mormânt. Atunci părea că totul s-a sfârșit. Dar credința vede dincolo de mormânt și vede învierea și gloria. Dacă El este viața ta, lumea îți acordă același loc ca și Lui. Lumea nu va înțelege motivele care te călăuzesc, pentru că nu cunoaște sursa lor, care îi este ascunsă. Tu ești încă aici, pentru a da mărturie despre Cel care este ascuns lumii.

Nu mai este nimic de îmbunătățit în lume. Orice încercare de a îmbunătăți lumea nu ține seama de faptul că Hristos a fost respins de lume și acum este ascuns lumii. Printre credincioșii din Corint erau credincioși care credeau că trebuie să exercite influență politică. Ei voiau să domnească deja pe atunci (1 Corinteni 4.8). Dar pentru credincioșii care aparțin Adunării, timpul domniei este încă în viitor.

Semnul distinctiv al vieții credinciosului este că ea este la Dumnezeu și că ea va fi revelată în curând. Acum lumea nu ne cunoaște, dar mai târziu ne va cunoaște (1 Ioan 3.1,2). Schimbarea nu se produce prin eforturi politice, care să ducă la acceptarea principiilor creștine în lume, astfel încât să se creeze un climat în care Hristos să se simtă acasă. Nu, când Hristos va fi revelat în glorie, El va judeca cu dreptate răul din lume. Astfel, El va crea climatul pentru domnia Sa, pe care o va exercita timp de 1000 de ani în dreptate și pace.

Când El va apărea public în lume, va deveni vizibil și punctul culminant al unirii tale cu El. Tu ești una cu El în moartea Lui, în învierea Lui, în ascunderea Lui de astăzi și când El Se va revela

Coloseni 3

în fața întregii lumi. Când Hristos va fi revelat, tu vei fi revelat împreună cu El în gloria Lui. Atunci lumea va vedea izvorul ascuns al vieții, pe care tu ai trăit-o pe pământ. Căci Cel care va fi revelat atunci este deja viața ta.

Acum trăiești în această lume ca unul care a murit față de această lume. Astfel, dovedești că nu mai ai nimic de așteptat de la această lume. Asta înseamnă pentru aici și acum respingere și suferință. Dar asta se va schimba în clipa în care vei fi revelat împreună cu Hristos în gloria Sa. Atunci, timpul respingerii și al suferinței va fi trecut, iar tu vei avea cu adevărat o poziție și o misiune în această lume. Vei domni împreună cu El și vei avea parte de gloria Lui.

Această arătare a lui Hristos împreună cu ai Săi este altceva decât revenirea Lui pentru Adunare. Lumea nu va ști nimic despre aceasta din urmă (1 Tesaloniceni 4.15-17). După ce Domnul Isus va lua Adunarea Sa ca mireasă a Sa, în cer va avea loc nunta Mielului (Apocalipsa 19.7). După aceea, El Se va revela lumii, iar mireasa Lui Îl va însoți (Apocalipsa 19.11-16). Aceasta este apariția Lui în glorie. Atunci, fiecare ochi Îl va vedea (Apocalipsa 1.7), precum și pe toți cei care vin cu El (2 Tesaloniceni 1.10). Și tu vei fi acolo!

Citește din nou Coloseni 3.1-4: - Cum cauți și meditezi la lucrurile de sus?

Versetele 5-11: Hristos este totul și în toți

Coloseni 3.5-11: Omorâți deci mădularele voastre, cele de pe pământ: curvie, necurăție, patimă, poftă rea și lăcomie, care este idolatrie, din cauza căroră vine mânia lui Dumnezeu peste fiii neascultării, printre care ați umblat și voi odinioară, când trăiați în acestea. Dar acum dezbrăcați-vă și voi de toate acestea: mânie, supărare, răutate, defăimare, vorbire rușinoasă care ar ieși din gura voastră. Nu vă mințiți unii pe alții, pentru că v-ați dezbrăcat de omul cel vechi cu faptele lui și v-ați îmbrăcat cu cel nou, care se înnoiește în cunoștință, după chipul Celui care l-a creat, unde nu este grec și iudeu, circumcizie și necircumcizie, barbar, scit, rob, liber, ci Hristos este totul și în toți.

După perspectiva glorioasă din versetul anterior, ești readus cu picioarele pe pământ. Ai ceva de făcut. Dacă te-ai bucurat de gloria lui Hristos și de partea ta în El, pentru că ești în El, nu vei avea dorința de a ceda poftelor păcătoase. Ele te împiedică să cauți lucrurile de sus. În acest context, s-a spus deja ce lucruri nu trebuie să *cauți*. Acum auzi că există lucruri pe care trebuie să le *omorî*. De ce să omorî, ai putea întreba. Am citit și am auzit mereu că am murit împreună cu Hristos. Este adevărat.

Nu este vorba despre a te ucide pe tine însuși sau pe trupul tău. Omul vechi a murit, a fost lipsit de putere. Dumnezeu a condamnat păcatul în trup (Romani 8.3). „Mecanismul”, de care se folosea păcatul, omul vechi, a murit (Romani 6.6). Prin urmare, trebuie să te consideri mort față de păcat (Romani 6.11). Asta înseamnă că nu mai lași păcatul să-ți folosească mădularele trupului, ci le pui în slujba lui Dumnezeu (Romani 6.12,13). Când simți că păcatul vrea să se manifeste, trebuie să-l elimini fără ezitare. Nu există o soluție mai radicală decât omorârea.

A omorî este o expresie puternică și semnificativă. Cu lucrurile imorale trebuie să acționezi fără compromisuri. Asta faci când refuzi păcatului orice autoritate. Spune-ți pur și simplu: aici nu cedezi, păcatul nu are loc. Pui păcatul acolo unde îi este locul: la omul vechi, care nu mai are nimic de spus în viața ta. Prin această atitudine hotărâtă, împiedici să începi să te cumpănești în asta. De

Coloseni 3

îndată ce cumpănești, ești pierdut, iar păcatul în cauză vede șansa sa. A omorî înseamnă a lua toată viața păcatului. Astfel, păcatul este lipsit de orice șansă de a se manifesta.

Pavel nu te lasă să ghicești despre ce mădulare este vorba. Măduarele sunt echivalate cu păcatele.

1. Lista începe cu „curvia” (la fel ca în Galateni 5.19; 1 Corinteni 6.9; Efeseni 5.3). Acest păcat este o amenințare serioasă pentru sfințire.
2. „Necurăția” este strâns legată de aceasta, dar are un sens mai general și se referă la orice fel de necurăție.
3. „Patima” se referă la dorințele erotice care duc la imoralitate în gândire și acțiune.
4. „Pofta rea” pare să se refere în acest context la dorințele sexuale.
5. „Lăcomia” înseamnă a dori să ai tot mai mult și pare să fie legată aici, și prin context, de delictelor sexuale.
6. Pofta sexuală domină viața în așa fel încât a luat locul lui Dumnezeu și, prin urmare, este idolatrie.

Poate că cunoști opinia, că singurul păcat asupra căruia vine judecata lui Dumnezeu este necredința. Aici vezi că aceasta este o concepție greșită. Există și alte păcate, asupra cărora vine mânia lui Dumnezeu. Mânia lui Dumnezeu vine asupra oricărui păcat. Mânia lui Dumnezeu provine din ura Sa față de păcat. Mânia lui Dumnezeu nu este o manifestare a temperamentului Său, ci mai degrabă o manifestare a domniei Sale. Mânia lui Dumnezeu va veni și este descrisă în Apocalipsa 6-19. Mânia lui Dumnezeu lovește oamenii care nu au nașterea din nou și rămân în necredința lor. Caracteristica vieții lor este neascultarea. Ea este descrisă ca și cum neascultarea ar fi tatăl lor și ei ar fi fiii lui, cu toate trăsăturile lui neascultătoare. Ideea că tu, ca credincios, ai putea fi încă asemănător cu ei, trebuie să fie insuportabilă. Îndemnul de a omorî măduarele, care sunt pe pământ, va cădea atunci și asupra ta, ca credincios, pe pământ fertil.

Asta nu înseamnă că acum poți privi cu îngâmfare pe fiii neascultării. Ca credincios trebuie să fii conștient că nu ești deasupra lor. Pentru că și tu ai trăit odată la fel și ai făcut exact același lucru (Tit 3.3). Acum nu mai este așa. Această viață a luat sfârșit când ai murit împreună cu Hristos.

De aceea, trebuie să renunți la toate aceste trăsături de caracter și obiceiuri, pe care oamenii le vedeau înainte în tine. Este descris ca și cum ai dezbrăca o haină, pe care o purtai înainte. Este vorba despre un comportament, o atitudine care a caracterizat viața ta. Această atitudine se manifesta mai ales în vorbirea ta. Lucrurile menționate aici au legătură cu limba și, prin urmare, cu inima, pentru că ceea ce spui vine din inimă (Matei 15.18).

1. Prima manifestare păcătoasă a inimii este „mânia”. Pentru noi, mânia este cu siguranță o manifestare a temperamentului nostru. O manifestare a mâniei nu trebuie să fie neapărat păcătoasă (Efeseni 4.26), dar în acest context este desigur păcătoasă.
2. „Supărarea” subliniază mai mult izbucnirea bruscă a sentimentelor față de un lucru; mânia se referă mai mult la o stare de spirit, la o dispoziție.
3. „Răutatea” este o atitudine care urmărește să facă rău altora și să le facă nedreptate.
4. „Defăimarea” este exprimarea conștientă a neadevărului pentru a-l pune pe celălalt într-o lumină proastă.
5. „Vorbire rușinoasă care ar ieși din gura voastră” pot fi înjurături sau vorbe obscene, răutăcioase.

Minciuna este un păcat al limbii, care caracterizează cel mai bine omul vechi. Nu degeaba se spune că fiecare om este un mincinos (Romani 3.4). Deoarece credinciosul a lepădat omul vechi cu

Coloseni 3

faptele sale, trebuie să renunțe și la cuvintele sale. Relațiile cu omul vechi sunt rupte. Omul vechi este esența primului Adam, așa cum se exprimă în toți descendenții săi.

Tu însă nu mai aparții primului Adam, ci ultimului Adam, Hristos. El caracterizează omul nou, pe care l-ai îmbrăcat. Omul nou este caracterizat de Hristos, așa cum se exprimă în toți credincioșii. Pentru a putea reprezenta toate caracteristicile lui Hristos, sunt necesari toți credincioșii. Niciun credincios nu le are pe toate. La fiecare se vede ceva din Hristos.

A îmbrăca nu înseamnă aici a fi îmbrăcat din exterior, ci că acest om nou devine vizibil din interior spre exterior. Omul nou este ceea ce ești în interiorul tău de la convertirea ta. Trebuie să arăți asta în viața ta. La convertirea ta, te-ai îmbrăcat cu omul nou. Pe măsură ce îl cunoști din ce în ce mai mult pe Dumnezeu, vei reprezenta din ce în ce mai mult omul nou în viața ta. A fi „înnoit” „spre cunoaștere” înseamnă că Dumnezeu aduce omul nou la deplina cunoaștere a planului Său. Aceasta este o dezvoltare. Modelul pe care Dumnezeu Îl are mereu în vedere în acest proces este Hristos. Dumnezeu vrea să-l învețe pe acest om nou în cunoașterea lui Hristos, pentru a-l forma conform acestei imagini (compară cu Coloseni 1.15; Geneza 1.26,27). Cu cât El poate realiza mai mult aceasta în tine, cu atât vei umbla mai mult așa cum a umblat Hristos (compară cu 1 Ioan 2.6).

În omul nou, orice diferență a dispărut (compară cu Galateni 3.28,29). Numai Hristos este văzut și El umple totul cu gloria Sa.

1. În omul nou, nu există nicio diferență între „greci și iudei”, adică diferența de rasă, descendență sau naționalitate a dispărut.
2. De asemenea, nu mai există nicio diferență între „circumcizie și necircumcizie”, ceea ce indică diferența religioasă, relația exterioară cu Dumnezeu.
3. Diferența dintre „barbari și sciți” a dispărut, de asemenea. Aceștia erau considerați cele mai inferioare culturi, grecii atribuind sciților un rang și mai inferior decât barbarilor. În Hristos, nici această diferență nu mai există.
4. Odată cu eliminarea diferenței dintre „robi” și „liberi”, diferența socială nu mai există în omul nou.

Singura poziție care contează este poziția noastră în Hristos. El este totul în acest om nou, da, poți spune: El este omul nou.

În timp ce aștepti gloria în care Dumnezeu va fi totul și în toți, Hristos locuiește deja în sfinții Săi. El a format în ei omul nou, în care El este totul în toți. Omul vechi poate avea legi și filozofii, dar pentru omul nou, Hristos este totul. Nu-i așa?

Citește din nou Coloseni 3.5-11: - Care sunt însușirile omului nou și care nu sunt?

Versetele 12-15: „Îmbrăcați-vă deci”

Coloseni 3.12-15: Îmbrăcați-vă deci, ca niște aleși ai lui Dumnezeu, sfinți și preaiubiți, cu o inimă plină de îndurare, cu bunătate, smerenie, blândețe, îndelungă-răbdare, îngăduindu-vă unii pe alții și iertând unii altora, dacă are cineva vreo plângere împotriva cuiva; după cum și Hristos v-a iertat, așa și voi; iar peste toate acestea, îmbrăcați dragostea, care este legătura desăvârșirii. Și pacea lui Hristos, la care ați și fost chemați într-un singur trup, să stăpânească în inimile voastre și fiți mulțumitori.

Coloseni 3

Tu știi ce trebuie să omori și să dezbraci. Când ai făcut asta – și nu se așteaptă nimic altceva de la tine, deoarece nu mai vrei să ai nimic de-a face cu omul vechi! –, calea este liberă pentru a îmbrăca altceva. Scopul este să-ți arăți „hainele noi” celor din jur. Asta înseamnă să-L arăți pe *Hristos* celor din jur, în tot ceea ce faci sau spui.

Nu te gândești acum: „Cine sunt eu să pot face asta?”. Ascultă cum ți se adresează aici:

1. Tu ești un „ales al lui Dumnezeu”. Aceasta indică o faptă deosebită a harului lui Dumnezeu. El te-a ales să fii al Lui și pentru El. Dacă te gândești la „de ce”, acest lucru depășește pur și simplu înțelegerea ta. Glorifică-L pentru asta.
2. Tu ești un „sfânt”! El te-a ales și astfel te-a separat de toți oamenii care trăiesc fără El. El ți-a dat un loc deosebit, pentru a te avea numai pentru Sine (Efeseni 1.4). De aceea ești numit „sfânt”.
3. Tu ești „preaiubit”. El te iubește. Totul a pornit de la Dumnezeu. Cât de nerecunoscător ai fi dacă, din falsă modestie, ai refuza să accepți acest fapt în întregime.

Este minunat să ne gândim că aceste trei denumiri sunt folosite și pentru Domnul Isus (Luca 9.35; Ioan 6.69; Matei 3.17).

Dacă aceasta este poziția ta și dacă Dumnezeu declară că El te vede astfel, atunci totul este pregătit pentru ca Hristos să devină vizibil în viața ta. Viața lui Hristos se manifestă în viața ta prin diferitele aspecte menționate aici. Dacă le analizăm pe rând, vei vedea de fiecare dată că ele implică o anumită formă de renunțare de sine. Poți manifesta aceste trăsături numai dacă ești capabil să te smerești, să te pleci. Domnul Isus a manifestat toate aceste trăsături în mod desăvârșit în viața Sa pe pământ.

1. „Îndurare” este opusul patimii, care caută propria satisfacere. Este compasiunea tandră din care izvorăște iertarea (Luca 1.78). Este „inima lui Isus Hristos” (Filipeni 1.8).
2. „Bunătatea” este plinătatea binelui care izvorăște din îndurarea cordială.
3. „Smerenia” este o atitudine care se cuvine față de Dumnezeu și față de oameni. Domnul Isus ne cheamă să învățăm aceasta de la El (Matei 11.29; Filipeni 2.3).
4. „Blândețea” se manifestă atunci când înduri nedreptatea și nu insiști asupra dreptului tău (Numeri 12.3). În lume, blândețea înseamnă a nu te impune și a lăsa lucrurile să se desfășoare. Blândețea este opusul atitudinii încrezute și al interesului propriu.
5. „Îndelunga-răbdare” sau răbdarea este suportarea cu răbdare a răului. Este capacitatea spirituală de a îndura răul fără a riposta direct.

Ocazii de a arăta trăsăturile menționate mai sus, în care Hristos devine vizibil, găsești peste tot în lume. Trăsăturile care urmează se manifestă mai mult în relația ta cu credincioșii care îți fac viața grea. Cuvântul „unii pe alții” trebuie să te facă să conștientizezi că aceasta te privește și pe tine. Poate că și tu ești uneori un credincios incomod pentru altcineva. „Îngăduiți-vă unii pe alții” înseamnă că nu comentezi imediat cu privire la „celălalt” când acesta face sau spune ceva în felul său ciudat. Fii rezervat față de ceilalți.

Dacă „îngăduitori” este mai mult pasiv, ceea ce urmează – „iertând unii altora” – este mai ales activ. Când ai de-a face cu alții, este inevitabil să nu le cunoști greșelile. Poate apărea rapid o situație în care acuzațiile zboară în toate părțile. Pacea din cadrul comunității dispare atunci rapid. Soluția constă în a avea o atitudine iertătoare. Atunci nu vei răspunde la o acuzație adresată ție cu o acuzație adresată celuiilalt. Norma pentru iertare este Hristos. Privește la El și la tot ce ți-a iertat. Ia-ți la inimă pilda pe care El a spus-o despre iertare (Matei 18.21–35). Vei descoperi că poți să ierți.

Coloseni 3

Pavel nu a terminat încă cu împărțirea hainelor. Mai este ceva care le cuprinde pe toate și le ține împreună ca o centură: „dragostea”. Iar dragostea este virtutea care nu numai că le ține împreună pe toate virtuțile anterioare, ci le și desăvârșește sau le aduce la maturitate deplină. Trăsăturile menționate nu sunt calități dobândite, ci provin din dragoste. Nimic din comportamentul nostru față de ceilalți nu este desăvârșit fără dragostea divină, care se manifestă în dragostea frățească (2 Petru 1.7). De aceea, dragostea este legătura desăvârșirii. Tu ești în stare să legi această legătură, pentru că ai primit natura divină (2 Petru 1.4), iar natura lui Dumnezeu este dragoste (1 Ioan 4.8). Când această legătură a dragostei este purtată de fiecare credincios, ea va uni și credincioșii între ei.

Hainele sunt îmbrăcate. Totul este la locul său. Acum poți ieși pe ușă, te poți alătura celorlalți și îți poți arăta hainele în lume și în mijlocul credincioșilor. Nu ești chemat să te lauzi, ci, cu aceste haine, viața ta va fi o mărturie pentru Hristos. Pentru a putea da această mărturie în mod corect, este necesar ca „pacea lui Hristos” să stăpânească în inima ta. Toate acțiunile, cuvintele și gândurile tale vor avea loc într-o atmosferă de pace. Felul acestei păci este pacea lui Hristos. Domnul a vorbit despre aceasta în camera de sus și a numit-o „pacea Mea” (Ioan 14.27). Este liniștea inimii și a duhului, care izvorăște dintr-o încredere deplină în dragostea Tatălui și dintr-o supunere totală voinței Lui. În această pace a umblat El pe pământ. Când această pace domnește în inima ta și în inimile credincioșilor cu care te întâlnești, aceasta corespunde chemării de a fi *un singur* trup. Deoarece cuvântul „trup” nu este însoțit de articolul hotărât, se pare că aici este vorba despre comunitatea locală.

De aceea accentul nu este atât de mult pe pacea personală, pe care o poți experimenta când mergi pe calea Domnului. Este mai mult vorba despre pacea care determină atitudinea și bunăvoința ta în relațiile cu ceilalți. Este vorba despre un singur trup. Când mădularele se supun Lui, pacea pe care El o dăruiește trebuie să determine relațiile dintre ele. Nu vei face nimic care să tulbure această pace. Din modul în care sunt descrise aceste lucruri, este clar că nu este vorba de a te retrage în izolare, pentru a nu intra în conflict cu nimeni.

Recunoștința (mulțumirea) este o „marcă distinctivă” importantă a creștinului credincios, care vede mâna Tatălui său în toate lucrurile. Ea ar trebui să-l caracterizeze în mod constant și să se manifeste cu fiecare ocazie. Este o obligație să fii recunoscător. Trebuie să te exersezi în practicarea acesteia. Dintre toți oamenii de pe pământ, creștinii credincioși au probabil cel mai mult motiv să fie recunoscători. Cine este nerecunoscător este departe de Dumnezeu. Recunoștința nu depinde de circumstanțe. Pavel însuși arată aceasta aici, chemând la mulțumire din închisoare. Cred că, după ce a scris toate acestea, inima lui era, de asemenea, plină de mulțumire.

După tot ce ai văzut: poziția ta înaintea lui Dumnezeu, iertarea pe care ai primit-o în Hristos, pacea lui Hristos, care este a ta, și caracteristicile Domnului Isus, nu ar trebui să-ți fie greu să dai ascultare îndemnului de a fi mulțumitor. Totul are legătură cu Hristos. Este vorba de a-L arăta în toate lucrurile. Tot ce este necesar pentru aceasta ai primit în Hristos. Ce bucurie trebuie să umple inima lui Dumnezeu când El Îl recunoaște pe Hristos în viața ta și în viața credincioșilor cu care te întâlnești.

Citește din nou Coloseni 3.11-15: - Învăță pe de rost ce trebuie să îmbraci și roagă-L pe Domnul să te ajute să reprezinți aceste semne distinctive.

Versetele 16-18: „Faceți toate în Numele Domnului Isus”

Coloseni 3.16-18: Cuvântul lui Hristos să locuiască din belșug în voi, în toată înțelepciunea, învățându-vă și îndemnându-vă unii pe alții cu psalmi și cântări de laudă și cântări spirituale, cântând în inimile voastre lui Dumnezeu în har. Și totul, orice faceți în cuvânt sau în faptă, faceți toate în Numele Domnului Isus, mulțumind lui Dumnezeu Tatăl prin El. Soților, fiți supuse soților voștri, cum se cuvine în Domnul.

După *pacea lui Hristos* (versetul 15) urmează „*Cuvântul lui Hristos*”, care este Cuvântul lui Dumnezeu. În acest Cuvânt, totul vorbește despre Hristos. Cuvântul lui Dumnezeu este și Cuvântul lui Hristos. El L-a dat. El este sursa Lui. Ca Hristos înălțat, El îți dă prin Cuvântul Său instrucțiunile necesare pentru calea ta. Vocea Cuvântului lui Dumnezeu este vocea lui Hristos. Așa cum ai văzut de atâtea ori în această epistolă, toată lumina cade și aici asupra Lui. Întregul Cuvânt al lui Dumnezeu trebuie să „locuiască” în tine ca și Cuvânt al lui Hristos, și anume „din belșug”. „A locui” înseamnă că Cuvântul se simte acasă la tine și că nu există lucruri în viața ta care să nu fie în armonie cu Cuvântul. „Din belșug” înseamnă că inima și mintea ta sunt pline de El, astfel încât conversațiile tale cu credincioșii și necredincioșii sunt dominate de El. Nu trebuie doar să cunoști Cuvântul, ci și să-L aplici la tot ceea ce întâlnești în viața ta.

Nu trebuie să păstrezi Cuvântul lui Hristos doar pentru tine. Când ești plin de ceva sau chiar acel ceva se revarsă din tine, vei dori și vei putea să împărtășești asta cu alții. Marea întrebare este, desigur, dacă ai ceva, pe care poți să-l împărtășești cu alții. Dacă ești plin de alte lucruri, acestea vor fi lucrurile pe care le vei spune altora. Din ceea ce este plină inima, gura vorbește (Matei 12.34). Creștinii sunt recunoscuți în relațiile lor reciproce prin faptul că împărtășesc lucrurile lui Hristos între ei.

În relațiile lor zilnice și în întâlnirile comune, ei trebuie să fie capabili să se învețe reciproc ce este voia lui Dumnezeu. Acolo unde este necesar, trebuie să aibă loc mustrarea. Totuși, aceasta trebuie făcută cu înțelepciune și nu cu iritație. Altfel, se va distruge mai mult decât se va zidi. Pentru învățare și mustrare, ți se pune la dispoziție un instrument remarcabil: cântatul. Cred că aceasta indică modul plăcut în care putem să ne îndreptăm atenția unii altora spre Hristos. Cântând o cântare, vocea lui Hristos se aude mai bine decât atunci când încerci să-i înveți pe ceilalți gândurile lui Dumnezeu și să le dai lecții într-un mod lipsit de tact sau cu voce ridicată. Vocea lui Hristos va fi auzită atunci când inima ta este plină de conștientizarea harului lui Dumnezeu. Harul este spațiul, atmosfera în care are loc cântatul. Simțirea harului este exprimată prin cântare și este rezultatul a ceea ce harul a realizat în interior. În această dispoziție, poți fi în prezența Dumnezeului trinitar – Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt. El este Dumnezeul tuturor harurilor.

Când Cuvântul lui Hristos locuiește în noi, în inimile noastre va fi o cântare de laudă permanentă (Evrei 13.15). Aceasta se poate exprima în diferite forme de cântec.

1. „Psalmii” sunt cântări în care sunt exprimate sentimentele pe care le-a avut autorul psalmului în timpul anumitor experiențe, de cele mai multe ori în timpul suferinței.
2. „Cântările de laudă” sunt mai degrabă un răspuns la o revelație divină. În cântările de laudă se exprimă admirația față de Dumnezeu și adorarea Domnului Isus.
3. „Cântările spirituale” exprimă, de obicei, ca o rugăciune, o anumită dorință a sufletului. Este cea mai generală expresie a conținutului unei cântări: este vorba despre un subiect spiritual.

Concordanța dintre aceste forme de cântări constă în faptul că toate izvorăsc din Cuvânt. Ele își au rădăcinile în Cuvânt. Dacă este bine, ele sunt în deplină conformitate cu acesta. Numai atunci

când Cuvântul din interior umple inima cu admirație și adorare recunoscătoare, cântările pot fi cântate în spiritul potrivit.

Nu numai cântarea noastră trebuie să fie „pentru Dumnezeu”. Tot ceea ce faci trebuie să fie pentru gloria lui Dumnezeu. „Și totul, orice faceți în cuvânt sau în faptă” cuprinde fiecare domeniu al vieții tale. Totul în viața noastră trebuie să fie sub stăpânirea Domnului Isus. Nu este vorba doar de faptul că Domnul Isus poate aproba faptele tale. Când faci ceva în Numele Lui, trebuie să fii convins că aceasta este voia Lui. Numai atunci acționezi în autoritatea Lui. Poți avea dorința de a face ceva pentru Domnul, dar este important să faci numai ceea ce El așteaptă de la tine. Nu trebuie să te gândești la o lucrare mare sau la o predică în fața unei mulțimi. Este vorba de lucruri cotidiene, cum ar fi un gest prietenos sau un cuvânt de îndemn. Fă-o numai dacă o poți face în Numele Domnului Isus. Dacă nu poate fi în Numele Lui, nu trebuie să o faci.

Unul dintre indiciile că „în cuvânt și în faptă” ești în acord cu Domnul este că poți să-I mulțumești Tatălui. Din nou, accentul cade pe mulțumire (Coloseni 1.3,12; 2.7; 3.15,17; 4.2). Poți face asta numai dacă știi că El poate merge cu tine pe această cale. Atunci nu mai ceri ca El să te însoțească pe calea pe care *tu* o consideri corectă. Tu Îl întrebi, ce cale vrea *El* să o urmezi. Mulțumirea se face aici „prin El”. Mulțumirea adusă lui Dumnezeu Tatăl își găsește întotdeauna motivul în Fiul, pe care El L-a dăruit, și în toate lucrurile, care ne sunt dăruite în Fiul. Vezi cum întreaga practică a vieții este legată de Tatăl și de Fiul. Aceasta ridică viața ta de zi cu zi la un nivel înalt!

Pavel menționează în continuare câteva domenii, în care se desfășoară viața ta de zi cu zi și relațiile în care te afli. După îndemnul de a nu te gândi la lucrurile care sunt pe pământ, ai putea crede că toate lucrurile pământești nu mai sunt importante. Dar toate adevărurile înălțătoare, care au legătură cu relația ta cu Hristos, nu schimbă nimic în relațiile pământești. Dimpotrivă, aceste relații există tocmai pentru ca tu să arăți în ele ceea ce ai devenit în Hristos. Nu poți trăi în lume fără a avea relații cu semenii tăi. În astfel de contacte sociale vei experimenta cele mai multe încercări și ispite. Este voia lui Dumnezeu ca, după convertirea ta, să lași să strălucească lumina cerului în cercul vechilor tăi prieteni și cunoștințe. Convertirea ta nu a schimbat nimic în căsnicia ta (dacă există), în situația ta familială (dacă există) și în poziția ta în societate. Ceea ce s-a schimbat ești tu însuși.

În fiecare dintre relațiile menționate există două părți: bărbat și femeie, părinți și copii, angajator și angajat. Fiecare este abordat în funcție de punctul său slab. La început, cuvântul este întotdeauna adresat părții subordonate, care este întotdeauna adusă în legătură cu Domnul. Legătura cu Domnul ridică poziția subordonată la un nivel superior.

Prima relație, pentru care ambele părți primesc o misiune, este cea a căsătoriei. Acest bastion al binelui este atacat cu violență peste tot în lume. Este necesar să ne uităm mereu la planul inițial al lui Dumnezeu, pentru a nu fi luați de valul a ceea ce face lumea din căsătorie. Într-o căsătorie, două sexe diferite sunt în mod clar legate între ele. O căsătorie între persoane de același sex este o posibilitate care, în lumina Cuvântului lui Dumnezeu, nu trebuie nici măcar luată în considerare, ci trebuie respinsă imediat.

„Soțiilor” li se reamintește că trebuie să-și recunoască soțul ca și cap al familiei, căruia trebuie să i se supună. Supunerea nu este o ascultare oarbă, ci recunoașterea ordinii date de Dumnezeu. Această atitudine i se potrivește și este onoarea ei. Ea primește puterea pentru aceasta de la Domnul. Când se supune soțului ei, ea recunoaște astfel autoritatea Domnului. În epoca noastră a feminismului, nu îi este ușor să se supună. Această regulă este respinsă cu vehemență și declarată depășită. Soțiile care sunt conștiente de legătura lor cu Hristos nu vor fi deranjate de aceasta și vor

putea înota împotriva curentului. De la El pot învăța ce înseamnă supunerea, pentru că El a dat exemplul în viața Sa pe pământ în ceea ce privește relația cu Dumnezeu.

Citește din nou Coloseni 3.16-18: - Locuiește cuvântul lui Hristos din belșug în tine?

Versetele 19-25: Soți, copii, robi

Coloseni 3.19-25: Soților, iubiți-vă soțiile și nu vă purtați cu ele cu amărăciune. Copii, ascultați de părinții voștri în toate, pentru că aceasta este plăcut în Domnul. Taților, nu-i întârâtați pe copiii voștri, ca să nu fie descurajați. Robilor, ascultați în toate de stăpânii voștri pământești, slujind nu numai când sunteți sub ochii lor, ca cei care caută să placă oamenilor, ci în simplitate de inimă, temându-vă de Domnul. Orice faceți, lucrați din suflet, ca pentru Domnul și nu ca pentru oameni, știind că de la Domnul veți primi răsplata moștenirii; slujiți Domnului Hristos! Pentru că cine face nedreptate va primi nedreptatea pe care a făcut-o; și nu este părtinire.

„Soților” li se spune ceva pozitiv și ceva negativ. Pozitiv este porunca de a-și iubi soția. Aici nu scrie că el trebuie să aștepte un anumit sentiment sau o anumită faptă din partea soției sale, pe care apoi să o răsplătească cu dragostea sa. Nu există nicio scuză pentru a se sustrage de la porunca de a-și iubi soția. Bărbatul poate învăța de la Hristos ce este dragostea. La El vede o dragoste grijulie, care se sacrifică și este altruistă. Dacă soții se comportă astfel față de soțiile lor, acest fapt îi ferește de multe probleme în căsnicie. Soției îi va fi ușor să se supună unui astfel de bărbat.

Negativ este adăugarea de a nu se purta cu amărăciune față de ea. Acest fapt ar trebui să-l împiedice pe bărbat să fie capricios, nemilos și dur cu ea. Acest din urmă aspect este cu siguranță un pericol, dacă soția nu este convertită și face în mod constant lucruri care provoacă astfel de reacții. Nu se spune că el trebuie să-și supună soția sau să o oblige să-l asculte.

„Copiii” trebuie să-și asculte părinții, și nu doar atunci când consideră că este util sau de dorit, ci „în toate”. Ei trebuie să învețe să asculte și să fie dispuși să urmeze instrucțiunile părinților. Copiii nu sunt autoritatea supremă și nu decid în ce măsură trebuie să se supună părinților. Chiar și pentru copii, Domnul Isus pe pământ este modelul de urmat (Luca 2.51).

În acest pasaj, familia este ținută împreună de două principii: autoritatea și ascultarea. După ascultarea așteptată de la copii, vine acum autoritatea. Cuvântul nu se adresează „părinților” – cum ne-am fi așteptat –, ci „taților”. Ei sunt cei mai responsabili pentru educație. Tații sunt avertizați aici să nu-și folosească autoritatea în mod nerezonabil sau să abuzeze de ea. Aceasta se întâmplă prin tratamente nepotrivite sau chiar nedrepte. Apostolul pare să se gândească la mustrări și reproșuri constante și nedrepte, aduse pentru cel mai mic motiv.

Tații au în Dumnezeu Tatăl un mare model. De la El pot învăța că Dumnezeu nu-Și tratează niciodată copiii într-un mod care să-i descurajeze sau să-i facă să se simtă respinși. Dacă un copil este criticat în mod constant, se creează impresia că face întotdeauna totul greșit. Va deveni descurajat și își va pierde orice motivație. Tații credincioși trebuie să evite acest fapt cu absolută și mare atenție. Cât de grav ar fi dacă un copil ar respinge adevărul lui Dumnezeu din cauza unui tată excesiv de sever. Dacă un tată îi transmite copilului său o imagine greșită despre Dumnezeu ca Tată, copilul nu va mai avea nevoie de Dumnezeu. Cu siguranță, un copil are nevoie de corectare sau disciplinare. Când este necesar, este important să se respecte, printre altele, următoarele trei reguli de bază pentru disciplinare: nu pedepsi niciodată în furie, nu pedepsi niciodată pe nedrept, nu pedepsi niciodată fără o explicație.

Coloseni 3

Părinții pot îndepărta copiii de Dumnezeu și în alt mod. Mulți părinți trebuie să spună cu tristețe despre un fiu sau o fiică care s-au abătut: „Și, pe când slujitorul tău făcea ceva încoace și încolo, omul a plecat” (1 Împărați 20.40). Ei și-au dedicat timpul pentru orice, în afară de copiii lor. Aceștia au fost lăsați în voia sorții. Poate că nu fără îngrijire, dar cu siguranță fără afecțiune. Lipsa afecțiunii va descuraja copilul, astfel încât acesta va urma propria cale și nu calea Domnului.

Cuvântul adresat „robilor” seamănă cu ceea ce li se spune copiilor. Și de la ei se așteaptă ascultare „în toate”. Robul credincios nu este condus de ochii stăpânului său, ci de frica (respectul) față de Domnul. „A face pe credinciosul” înseamnă că lucrezi cu sârguință când șeful te supraveghează, dar de îndată ce acesta dispăre, ieși o pauză sau faci lucruri pentru tine. Ca rob creștin (poți aplica aceasta astfel: angajat creștin), ar trebui să slujești cu adevărat, indiferent dacă stăpânul tău pământesc (angajatorul tău) te privește sau nu, pentru că Domnul din ceruri te privește întotdeauna! Nimic nu-I scapă!

Această conștientizare te-ar putea determina să faci tot posibilul pentru a nu cădea în dizgrația Domnului. Totuși, nu asta se vrea a se spune. De aceea se face referire și la atitudinea inimii. „Simplitatea inimii” este atitudinea unei inimi libere de motive josnice și în care există sinceritate, inocență și lipsă de ambiguitate (compară cu 1 Cronici 29.17). Aceasta este opusul ipocriziei. Și pentru rob, Domnul Isus pe pământ este modelul de urmat.

Robul este îndemnat să-și îndeplinească toate îndatoririle zilnice cu toată energia sa. Se așteaptă de la el să facă „din inimă” ceea ce i se poruncește. Aceasta înseamnă că se dedică pe deplin fiecărei lucrări, fie ea plăcută sau neplăcută. Secretul din spatele acestui fapt este că el lucrează ca și cum Domnul ar fi angajatorul său. Pavel îndreaptă mereu privirea robului spre Domnul. Dacă plăcerea Domnului se odihnește asupra întregii tale munci, îți vei îndeplini datoria cu puterea pe care El ți-o dă. Nu vei fi răsplătit în cer pentru numărul de oameni care s-au bucurat de slujba ta, nici pentru succesul pe care l-ai avut, nici pentru talentele tale, ci pentru credinșia ta.

Și știi care este răsplata? Robii de atunci știau bine: moștenirea. Prin cuvintele „știind”, Pavel pare să facă referire la o învățătură pe care ei o primiseră deja mai devreme. El le-o reamintește. Ei trebuie să se gândească mereu la aceasta când își fac munca. Robul care slujește bine va primi răsplata într-un loc unde nimic din ceea ce a fost făcut pentru gloria lui Hristos nu va fi uitat. În acel loc, robii și stăpânii stau singuri înaintea Lui, care nu face diferență între oameni. Ce va fi în viitor, trebuie să constituie deja acum toată atenția robului. Acesta va fi motivul pentru care își va face toată munca cu credinșie.

Aici, pe pământ, un stăpân nu și-ar împărți niciodată moștenirea cu un rob. În viitor, robii vor avea parte de moștenirea Domnului, pe care Îl slujesc acum. O răsplată atât de mare îi așteaptă pentru că slujesc Domnului Hristos. Este o moștenire care este văzută în același timp ca o răsplată. Încercările noastre slabe de a sluji Domnului vor fi răsplătite cu o recompensă care depășește orice imaginație. Ce Domn slujim noi!

După toate încurajările, pe care le-a primit robul, urmează și o avertizare. Un rob nu primește un tratament preferențial din cauza situației sale nefericite. El nu este nici răsplătit în mod deosebit pentru că este oprimat. El primește desigur un avertisment deosebit, pentru că, la fel ca în cazul oricărui alt om, carnea poate avea putere asupra lui. El poate ajunge într-o situație care îl îndeamnă să facă rău stăpânului său sau unuia dintre cei care sunt împreună-robi cu el. El ar putea crede că aceasta îi aduce un avantaj. De aceea, el trebuie să știe că Dumnezeu nu face diferență între oameni.

Coloseni 3

Dacă nedreptatea nu este descoperită pe pământ, ea va fi cu siguranță dezvăluită înaintea scaunului de judecată al lui Hristos (2 Corinteni 5.10). Robul va realiza că aceasta va avea o influență asupra părții sale din moștenire. Necinstirea va duce la o pierdere corespunzătoare a răsplății. Este vorba despre faptul că Domnul va putea spune odată: „Bine, rob bun și credincios, ai fost credincios peste puține” (Matei 25.21). Aici vezi, de asemenea, că pentru oricine slujește ca rob Domnului Isus, oricât de mare ar fi slujba, ceea ce i se încredințează este puțin.

Nu auzi pe Pavel spunând nimic despre cum un rob poate deveni liber. Dacă ai privilegiul să slujești unui astfel de Domn și ai perspectiva unei astfel de răsplăți, întrebarea este dacă vrei asta! La aceasta se adaugă faptul că creștinismul nu schimbă structurile sociale, ci oamenii. Și acești oameni schimbați pot da o mărturie puternică a schimbării lor în circumstanțele lor neschimbate (compară Tit 2.9,10). Ei slujesc Persoanei care i-a eliberat dintr-o robie mult mai grea, robia păcatului (Romani 6.17).

Citește din nou Coloseni 3.19-25: - În ce relații te simți apelat? Ce poți face pentru a te conforma mai mult în practica ta cu ceea ce scrie aici?

Tradus de la: <https://www.kingcomments.com/de/bibelstudien/Kol/3>

Coloseni 4

Desăvârșiți în Hristos

Cuprinsul

Versetele 1–5: Stăpâni, rugăciune, umblare	40
Versetele 6–9: Cuvânt, mângâiere	42
Versetele 10-18: Saluturi.....	43

Versetele 1–5: Stăpâni, rugăciune, umblare

Coloseni 4.1-5: Stăpânilor, dați robilor ce este drept și corect, știind că și voi aveți un Stăpân în ceruri. Stăruiți în rugăciune, veghind în ea cu mulțumire, rugându-vă totodată și pentru noi, ca Dumnezeu să ne deschidă o ușă a Cuvântului, ca să vorbim taina lui Hristos, pentru care și sunt legat, ca s-o fac cunoscut așa cum trebuie să vorbesc. Umblați cu înțelepciune față de cei de afară, răscumpărând timpul.

După ce în versetele anterioare s-a vorbit despre robi, citim acum un cuvânt adresat „stăpânilor”. Pavel nu negociază eliberarea robilor, ci cere plata unei răsplăți pe măsură. Accentul nu este pus pe favoare, ci pe dreptate. Răsplata trebuie să fie „dreaptă”, ceea ce înseamnă că tuturor trebuie să li se dea aceeași răsplată pentru aceeași muncă. Acest fapt exclude posibilitatea ca unii să primească mai mult sau mai puțin din cauza preferințelor personale. „Corect” pare să se refere mai mult la mărimea răsplății decât la aprecierea corectă a muncii depuse. Fiecare angajator creștin trebuie să se întrebe mereu ce este potrivit. El trebuie să fie conștient, că și el are un Stăpân în ceruri, care îl va judeca după măsura cu care a judecat.

Toate instrucțiunile anterioare pot fi urmate numai de copiii lui Dumnezeu. În familiile credincioșilor nu trebuie să apară probleme conjugale și certuri familiale. Ca angajat creștin, nu trebuie să-ți cauți mântuirea într-un sindicat. Un angajator creștin nu trebuie să fie presat să le dea angajaților săi ceea ce li se cuvine. Creștinul credincios poate arăta în toate aceste relații că este legat de Hristos. Astfel, el este capabil să prezinte în vechea creație trăsăturile omului nou. Astfel, el va umbla „vrednic de Domnul” (Coloseni 1.10), și de aceea am primit această scrisoare.

După ce s-a adresat în mod deosebit unor grupuri, apostolul se întoarce din nou către toți creștinii credincioși. El le vorbește despre teme care se aplică fiecărui mădular al poporului lui Dumnezeu, indiferent dacă este bărbat sau femeie, părinte sau copil, rob sau stăpân.

El începe cu rugăciunea, și îi îndeamnă să stăruie în ea. A stăruii în rugăciune nu înseamnă să te rogi din când în când, când ai greutăți. Oricine poate să strige către Dumnezeu când este în nevoie. Cel care stăruie în rugăciune rămâne în comuniune cu Dumnezeu, conștient de dependența sa de El. De asemenea, prin rugăciune rămâi aproape de El și ai încredere în disponibilitatea Sa de a te asculta. Dacă ceva a mers prost în viața ta, vei descoperi că adesea aceasta s-a întâmplat pentru că nu ai stăruit în rugăciune. Sau – și acest lucru este la fel de important – că te-ai rugat într-adevăr, dar nu ai fost veghetor în ea (compară cu Matei 26.41). Asta înseamnă că trebuie să te asiguri că

nu adormi în timpul rugăciunii și că gândurile tale nu rătăcesc în toate direcțiile. Atunci rugăciunea ta nu mai este eficientă. Când apoi spui „Amin”, abia mai știi pentru ce te-ai rugat.

Dacă te rogi cu perseverență și ești veghetor, ești conștient că Dumnezeu lucrează și nu te părăsește. De aceea, rugăciunile tale pot fi întotdeauna însoțite de mulțumire. Rugăciunea și mulțumirea merg mână în mână. Mulțumirea nu este rezervată doar pentru rugăciunile ascultate. Poți să-I mulțumești Domnului și pentru că tot ce-I spui este în mâinile Lui bune.

Dacă te rogi cu veghere, vei fi și plin de devotament față de lucrarea Domnului. Acest fapt este cuprins în rugămintea lui Pavel, de a se ruga pentru el și pentru colaboratorii lui. La fel ca Pavel, oricine slujește Domnului va avea nevoie de rugăciunea de sprijin a altora. Pavel le cere credincioșilor din Colose să se roage pentru o ușă deschisă. El nu se referă la ușa închisă a închisorii, ci la o ușă deschisă pentru Cuvânt. Ușile deschise sunt ocazii pe care Dumnezeu le dă pentru a predica (1 Corinteni 16.9; 2 Corinteni 2.12). Cât de multe motive aveau credincioșii din Colose să mulțumească că Cuvântul lui Dumnezeu ajunsese la ei (Coloseni 1.5-6). Rugămintea de mijlocire a găsit cu siguranță ecou în inimile lor. Gândește-te la tot ce ai primit, pentru că cineva ți-a adus Cuvântul lui Dumnezeu. Nu se poate altfel, decât să te rogi și tu ca și alții să audă acest Cuvânt eliberator și bogat. Te vei ruga ca Dumnezeu să le dea slujitorilor Săi ocazii să predice Cuvântul Său.

De obicei, oamenii nu așteaptă o predică cu un astfel de conținut. Pavel a experimentat și el acest fapt. Vorbind despre taină, a ajuns în închisoare. Apropo, acest fapt arată clar că taina nu i-a fost revelată abia în timpul captivității. Unii propovăduiesc această eroare, dar nu te lăsa înșelat. Nu este locul potrivit să aprofundăm acest subiect, dar este bine să știi acest lucru. Ai înțeles bine ce este taina din Epistola către Efeseni și din această epistolă.

Pentru vestirea acestei taine, Pavel *a trăit, a suferit* și a cerut *să se facă rugăciuni de mijlocire* pentru el. El nu cere doar libertate de mișcare pentru predică, ci și claritate și îndrăzneală. El nu voia să atragă atenția asupra sa printr-o predică profundă, care să depășească înțelegerea oamenilor. El nu căuta apreciere din partea oamenilor. Cuvântul lui Dumnezeu este simplu și clar. Și tu poți să te rogi ca toți cei care slujesc în predicarea Cuvântului lui Dumnezeu să poată face aceasta într-un limbaj ușor de înțeles. Numai astfel pot fi atinse inimile și conștiințele și ele se pot deschide pentru bogăția Cuvântului.

După îndemnul la rugăciune și mijlocire, Pavel vorbește acum în versetul 5 despre umblarea credincioșilor din Colose. Este important să nu distrugi prin comportamentul tău respingător ceea ce ceri în rugăciune. Necredincioșii din jurul tău se află în afara cercului creștinilor. Ei sunt „cei de afară” (1 Corinteni 5.12,13; 1 Tesaloniceni 4.12; 1 Timotei 3.7). Ei aparțin lumii și nu sunt legați de Domnul Isus. Dar ei sunt observatori atenți. În afară de aceasta, lumea este o lume ostilă. Așadar, nu te lăsa înșelat de fața prietenoasă pe care o arată uneori lumea. În realitate, ea se supără foarte repede pe lucrurile pe care le faci, chiar dacă nu ai intenții rele. Așadar, ai grijă să eviți orice ocazie, pe care un necredincios ar putea-o folosi, pentru a-ți pune la îndoială creștinismul. Înțelepciunea înseamnă să te temi de Domnul și să te ferești de rău (Proverbele 9.10; 14.16) și să te ferești de orice fel de rău (1 Tesaloniceni 5.22).

În prima parte a versetului 5, ai văzut că trăirea ta ca și creștin în lume trebuie să se facă cu înțelepciune. Astfel vei scăpa de tot felul de capcane și vei evita să dai impresii greșite. Dar nu este singurul mod în care se poate recunoaște înțelepciunea. Dacă ar fi așa, înțelepciunea ar duce la o atitudine negativă. Tu eviți acest pericol, făcând ceea ce este scris în a doua parte a versetului 5. Acolo se spune că poți folosi în mod pozitiv înțelepciunea, răscumpărând sau exploatând timpul

Coloseni 4

potrivit. Asta înseamnă că ești hotărât să obții pentru Domnul cel mai mare câștig posibil din fiecare ocazie pe care El ți-o oferă. Aceasta are legătură cu valoarea maximă de piață a unui lucru, în acest caz timpul. Aceasta este în contrast cu risipirea, pierderea și irosirea timpului, în care faci puțin pentru Dumnezeu.

În fiecare zi intri în contact cu oameni. În general, aceștia sunt oameni preocupați de propriile lor lucruri și care detestă întrebările serioase ale vieții. O astfel de atitudine oferă creștinului credincios puține ocazii de a le prezenta harul și adevărul Evangheliei. Cu toate acestea, el va profita de ocaziile, pe care le oferă Dumnezeu, pentru a vorbi despre Evanghelie. Uneori, necredincioșii spun ceva din care, dacă ești un bun ascultător, poți afla că Dumnezeu a vorbit conștiinței lor. Aceasta se poate întâmpla printr-un anumit eveniment sau prin ceva ce ai citit. Satan poate induce în eroare un om, dar nu poate împiedica pe Dumnezeu să vorbească inimii omului. Este frumos că Dumnezeu vrea să te folosească ca voce a Sa, pentru a vorbi păcătoșilor pierduți.

Înțelepciunea nu vine din tine. Poți să o ceri (Iacov 1.5). În contextul acestei epistole, este frumos să vedem că toate comorile înțelepciunii și ale cunoștinței se găsesc în Hristos (Coloseni 2.3). Așadar, dacă te preocupi cu El, vei vedea ce este înțelepciunea și vei ști și cum să o folosești. În capitolul 3 (Coloseni 3.16) s-a vorbit deja despre înțelepciune în legătură cu relațiile cu frații tăi în credință. Aici, atenția ta este îndreptată spre înțelepciunea în contactul cu necredincioșii. Astfel, vezi că Dumnezeu vrea să te înzestreze cu toată înțelepciunea pentru toate circumstanțele și pentru fiecare contact.

Citește din nou Coloseni 4.1-5: - Pentru care credincioși, care vestesc Cuvântul lui Dumnezeu, te rogi? Te rogi și pentru ca ei să vestească cu adevărat Cuvântul lui Dumnezeu?

Versetele 6–9: Cuvânt, mângâiere

Coloseni 4.6-9: Cuvântul vostru să fie întotdeauna în har, dres cu sare, ca să știți cum trebuie să răspundeți fiecăruia. Toate cele despre mine vi le va face cunoscut Tihic, preaiubitul frate și slujitor credincios și împreună-rob în Domnul, pe care l-am trimis la voi chiar pentru aceasta, ca să cunoască cele despre voi și ca să vă mângâie inimile, împreună cu Onisim, credinciosul și preaiubitul frate, care este dintre voi. Ei vă vor face cunoscut toate cele de aici.

„Umblați cu înțelepciune” se referă la comportamentul tău. „Cuvântul vostru să fie întotdeauna în har, dres cu sare” se referă la ceea ce spui. Felul în care vorbești și conținutul cuvintelor tale trebuie să exprime faptul că tu însuși ai primit har. Conștientizarea harului va răsună în cuvintele tale. Ascultătorii tăi vor auzi în ele o invitație de a accepta harul, pentru a face parte dintre „cei dinăuntru” și a nu mai fi dintre „cei de afară”.

„În har” înseamnă că vorbirea ta este prietenoasă și blândă. Trebuie să fie și „dreasă (condimentată) cu sare”. Acest fapt împiedică ca tu să vorbești doar glumind sau să ascunzi iritarea în cuvintele tale (Eclesiastul 12.10; Isaia 50.4; Proverbele 15.23). De asemenea, te împiedică să vrei să te exprimi în mod popular, pentru a încerca să fii atractiv pentru cei care sunt afară. Acest mod de a te coborî la nivelul lumii nu atrage pe cei necredincioși. Ei te vor considera mai degrabă unul de-ai lor, decât să fie invitați să spună adio lumii și să devină creștini credincioși. Sarea este un mijloc care combate putrezirea. Unde este sare, putrezirea nu poate pătrunde. Așa trebuie să fie cuvintele tale. Este vorba despre faptul că, pe de o parte, cuvintele tale exprimă o invitație la har și, pe de altă parte, sunt inaccesibile putrezirii lumii.

Coloseni 4

Cuvintele tale sunt văzute aici ca o reacție la ceea ce spun sau fac alții. Acest lucru este inclus în termenul „a răspunde”. Nu este vorba de a reacționa la tot. Nu crede că ești obligat să-ți exprimi părerea despre tot și peste tot. Tăcerea poate fi un răspuns foarte înțelept. Nu este vorba nici de a avea răspunsul corect la toate lucrurile. Uneori este foarte înțelept să spui că nu știi ceva. Și asta este un răspuns. Adesea este foarte înțelept să spui că nu ai cuvinte potrivite pentru o anumită situație, pentru că nu ai trăit tu însuși așa ceva.

De aceea nu scrie „ce să răspundeți fiecăruia”, ci „cum”. Asta înseamnă un limbaj adecvat, prin care cel care întreabă primește răspunsul potrivit (1 Petru 3.15). Fiecare om este diferit, de aceea și răspunsul potrivit este diferit pentru fiecare. Nu se poate stabili un model de răspuns, care să fie valabil pentru toți oamenii și în toate circumstanțele (compară cu 1 Corinteni 9.22).

După aceste îndemnuri generale, Pavel începe în versetul 7 cuvintele finale ale scrisorii sale. Ele conțin câteva informații despre propria sa situație, precum și saluturi adresate unor persoane numite pe nume. El vrea să le spună cum se simte și ar dori să știe și cum se simt ei. Tihic poate îndeplini dorințele lui Pavel. Ceea ce spune el despre Tihic ar trebui să poată fi spus despre fiecare credincios. „... *preaiubitul frate și slujitor credincios și împreună-rob în Domnul*” sunt „titluri” care valorează mult mai mult decât orice titluri teologice sau științifice, pe care oamenii le pot primi sau da. Astfel de titluri spun ceva despre mintea cuiva, dar nu spun nimic despre dragostea, atitudinea spirituală, disponibilitatea de a sluji sau capacitatea cuiva.

Prin faptul că aceste „titluri” sunt asociate cu Domnul („în Domnul”) înseamnă că Tihic Îl arată pe Domnul Isus în relațiile sale cu ceilalți credincioși. Credincioșii din Colose vor observa aceasta cu bucurie, când el va veni la ei. El le va povesti despre situația lui Pavel și a lui Timotei. Pavel nu intenționează să-i facă să-l compătimească mai mult. El nu face aceste comunicări pentru sine, ci pentru credincioșii din Colose. Ei erau îngrijorați pentru el. Prin ceea ce le va spune Tihic, ei vor fi eliberați de această îngrijorare și vor fi mângâiați.

Cu Tihic va veni și altcineva: Onisim. Astfel, comunicările despre situația lui Pavel vor fi deasupra oricărei îndoieli. Onisim era și el din Colose („dintre voi”). Din recomandarea călduroasă a acestui rob fugar (vezi scrisoarea către Filimon) reiese încrederea pe care Pavel o avea în el. În același timp, apostolul avea încredere că el va fi de folos credincioșilor din Colose. De altfel, Onisim trebuia să se întoarcă la Filimon și avea la el scrisoarea lui Pavel către Filimon. Dar Pavel nu spune nimic despre asta aici. Păcatul lui Onisim este o chestiune privată între Filimon și Onisim. Pavel știe să facă distincție între lucrurile care trebuie tratate diferit.

Onisim se convertise prin slujirea lui Pavel, în timpul captivității acestuia (Filipeni 10). El cunoștea, așadar, situația lui Pavel. De aceea, el putea susține cu mărturia sa mesajele pe care Tihic le avea de transmis. Astfel, el este pus direct în slujba Domnului.

Citește din nou Coloseni 4.6-9: - În ce fel poți fi un martor conform acestui pasaj?

Versetele 10-18: Saluturi

Coloseni 4.10-18: Vă salută Aristarh, cel împreună-întemnițat cu mine, și Marcu, vărul lui Barnaba, despre care ați primit porunci (dacă va veni la voi, primiți-l!), și Isus, cel numit Iust, care sunt din circumcizie. Aceștia sunt singurii împreună-lucrători cu mine pentru Împărăția lui Dumnezeu care mi-au fost mângâiere. Vă salută Epafra, care este dintre voi, rob al lui Hristos Isus, luptându-se întotdeauna pentru voi în rugăciuni, ca să fiți desăvârșiți și impliniți în toată

voia lui Dumnezeu. Pentru că mărturisesc despre el că se ostenește mult pentru voi și pentru cei din Laodiceea și pentru cei din Ierapole. Vă salută Luca, doctorul preaiubit, și Dima. Salutați-i pe frații din Laodiceea și pe Nimfa și adunarea din casa lui. Și, când epistola va fi citită între voi, faceți să fie citită și în adunarea laodiceenilor și să o citiți și voi pe cea din Laodiceea. Și spuneți-i lui Arhip: „Ia seama la slujba pe care ai primit-o în Domnul, ca s-o împlinești!” Salutul este cu mâna mea, a lui Pavel. Amintiți-vă de lanțurile mele. Harul fie cu voi! Amin.

Pavel l-a rugat pe Tihic să le spună credincioșilor din Colose cum se simte. Acum el le transmite saluturi din partea credincioșilor care l-au rugat să facă aceasta. În total sunt șase. Trei dintre ei sunt de origine iudaică („din circumcizie”), ceilalți trei sunt de origine neiudaică. Transmiterea salutarilor arată că acești frați se simțeau la fel de legați de credincioșii din Colose ca și Pavel și că împărtășeau îngrijorarea lui pentru ei. Faptul că Pavel le transmite salutarile este o dovadă că ei îi susțineau lucrarea. Salutarile sunt, așadar, mult mai mult decât o simplă formalitate. Cine transmite saluturi arată că există o legătură pe care o prețuiește.

Pavel prețuiește pe fiecare slujitor, care a lucrat împreună cu el. Pe Aristarh îl numește „împreună-întemnițat cu mine”. El a fost împreună cu Pavel pe nava care l-a dus pe acesta ca prizonier la Roma (Faptele apostolilor 27.2). Prezența acestui om în circumstanțele dificile, în care se afla Pavel, a fost o mângâiere pentru el (versetul 11). Este cu adevărat o mângâiere când cineva vine la tine, când ești în dificultate, doar pentru a fi alături de tine.

Pavel are, de asemenea, o legătură deosebită cu Marcu. Acest Marcu este „nepotul lui Barnaba”. Pavel nu spune asta doar așa. Marcu a fost, de fapt, cauza unei despărțiri între Barnaba și Pavel. Dacă citești pasajele din Faptele apostolilor, în care apare numele Marcu, poți reconstitui istoria lui (Faptele apostolilor 12.12,25; 13.13; 15.37-39). Pavel nu voia să-l ia pe Marcu în călătoria pe care voia să o facă împreună cu Barnaba. Marcu fusese într-adevăr cu ei într-o călătorie anterioară, dar la un moment dat renunțase. Ar trebui să te poți baza pe colaboratorii tăi. Pentru Barnaba, eșecul anterior al lui Marcu nu era un motiv să nu-l ia cu el. Aici este menționat motivul posibil pentru care Barnaba l-a ales pe Marcu: era nepotul său. Între timp, Marcu trebuie să fi avut o schimbare de atitudine. Pavel îl consideră acum valoros pentru slujire (2 Timotei 4.11). El i-a informat deja pe credincioșii din Colose despre Marcu și îi îndeamnă să-l primească.

Numele Isus, numit Iust, apare în scrisorile lui Pavel doar aici în versetul 11. Isus era un nume frecvent în acea vreme. Chiar și astăzi, acest nume este încă dat în unele țări. Probabil că a fost numit Iust, deoarece el și colegii lui creștini considerau că nu era potrivit să poarte același nume cu Fiul lui Dumnezeu.

Este foarte posibil ca acești trei bărbați, înainte de a veni la credința în Domnul Isus, să fi avut o altă așteptare cu privire la Împărăția lui Dumnezeu. Dacă erau iudei evlavioși, probabil că se așteptau ca Mesia să-Și întemeieze Împărăția în glorie. Prin convertirea lor, însă, au înțeles că Împărăția lui Dumnezeu nu era încă vizibilă public și știau, de asemenea, ce însemna Împărăția în forma ei actuală (Romani 14.17). Colaborarea lor însemna o mângâiere pentru Pavel (sau o diminuare a durerii, acesta fiind sensul literal al cuvântului grecesc).

Și Epafra le transmite saluturi credincioșilor din Colose. Pavel îl numește pe Epafra „rob al lui Hristos Isus”, o denumire pe care o folosește altfel numai pentru el însuși și pentru Timotei. Aceasta spune ceva despre atitudinea spirituală a acestui slujitor credincios. El este un vestitor al Cuvântului (Coloseni 1.7). Dar Pavel îl cunoaște și ca om al rugăciunii, și știe pentru ce se roagă acest om. Probabil că a auzit de multe ori cât de insistent se ruga Epafra înaintea tronului harului.

Coloseni 4

Când îl auzea rugându-se, Pavel simțea o luptă. Pavel este atât de impresionat, încât le spune credincioșilor din Colose despre aceasta.

Epafra se ruga pentru trei lucruri. În primul rând, „ca să fie [stea] ...”. Dacă ar fi fost tari în adevărul, pe care îl învață această epistolă, ar fi putut face față pătrunderii erorilor. Mai departe, se ruga ca ei să fie „desăvârșiți”. El îi cerea lui Dumnezeu să-i facă să crească până la maturitatea spirituală (acesta este sensul cuvântului „desăvârșiți”). Atunci ar fi umblat în adevărul, pe care îl cunoșteau. Dacă în cele din urmă ar fi fost „deplin încredințați în toată voia lui Dumnezeu”, acest fapt le-ar fi arătat în același timp cât de nehibzuite, nesigure și, prin urmare, lipsite de valoare erau promisiunile învățătorilor eronați. Pavel a auzit și acest element în rugăciunea sa.

În versetul 13 Pavel adaugă încă o mărturie la toată aprecierea pentru Epafra. Chiar dacă credincioșii din Colose nu vedeau, Pavel știa de toate eforturile pe care Epafra le depunea. Cuvântul „ostenește mult” se referă la o muncă la care te dedici complet și pe care o îndeplinești cu toate puterile tale. Pe lângă credincioșii din Colose, Epafra îi purta în inimă și pe cei din Laodiceea și Ierapole.

Credincioșii din Colose au primit și saluturi din partea lui Luca. Adăugarea „doctorul preaiubit” indică ajutorul medical plin de dragoste, pe care Pavel îl primise de la el. Domnul nu i-a luat spinul din carne (2 Corinteni 12.7-9). Însă i-a dat în Luca pe cineva, care îi putea alina durerile și care a rămas cu el până la sfârșit (2 Timotei 4.11). Este, în același timp, o indicație că nu trebuie să te lași influențat de toată agitația care se face în legătură cu vindecarea prin rugăciune.

Dima închide cercul. Ei primesc saluturi și de la el. Pavel îi menționează doar numele. În scrisoarea către Filimon, el este inclus în grupul colaboratorilor lui Pavel (Filimon 23,24). Cu regret, mai târziu, el renunță la relația cu Pavel în favoarea lumii (2 Timotei 4.10).

Apoi, Pavel îi roagă pe credincioșii din Colose să transmită salaturile sale fraților din Laodiceea. De asemenea, credincioșii care se adună în casa lui Nimfa trebuie să fie salutați. Deoarece adunarea din Laodiceea a primit deja salaturile, nu este de neconceput ca adunarea din casa lui Nimfa să fie cea din Ierapolis (vezi versetul 13). În ambele locuri, ei nu primiseră nicio scrisoare de la Pavel, altfel el nu i-ar fi rugat pe credincioșii din Colose să-i salute. Salaturile sale către ei dovedesc că nu i-a uitat. În afară de aceasta, găsim aici și o indicație a comuniunii care exista între aceste adunări, care erau atât de apropiate una de alta.

O dovadă deosebită a legăturii dintre aceste adunări locale este porunca lui Pavel de a citi această scrisoare adresată credincioșilor din Colose și în adunarea din Laodiceea. Iar credincioșii din Colose trebuiau să citească o altă scrisoare, pe care Pavel o scrisese și care se afla în Laodiceea.

Pavel a scris și alte epistole, în afară de cele pe care le avem în Biblie. În orice caz, citind aceste diferite epistole, ei se puteau zidi reciproc în credință și se puteau bucura unii de alții de privilegiile spirituale care le fuseseră dăruite.

Pavel s-a adresat întregii comunități din Colose. El nu uită însă nici de indivizi. Adunarea primește sarcina de a-l îndemna pe Arhip să nu neglijeze lucrarea, ci s-o împlinească (compară cu 2 Timotei 4.5). „Ia seama la...” atrage atenția adunării asupra pericolului de a nu îndeplini sarcina pe care a primit-o acest frate, din cauza neatenției. Dacă se întâmplă aceasta, este în detrimentul întregii adunări. De aceea, toți cei care alcătuiesc comunitatea trebuie să se încurajeze reciproc să îndeplinească sarcina care le-a fost încredințată.

Coloseni 4

Aceasta este valabil în toată dimensiunea și pentru tine. Și tu ai primit o slujbă, ceva, pe care trebuie să-l faci pentru Domnul. A face ceva pentru Domnul înseamnă și a face ceva pentru frații tăi în credință sau a le vesti Evanghelia celor necredincioși. „În Domnul” arată că este vorba despre o umblare cu Domnul și despre recunoașterea autorității Lui în slujire. Un început bun nu înseamnă încă un sfârșit bun. „A împlini” înseamnă că îți duci lucrarea la bun sfârșit și nu renunți la jumătatea drumului.

Pavel încheie cu propriul său salut. El adaugă o rugămintă pentru sine și încheie cu o urare pentru credincioșii din Colose. Își scrie salutul cu propria mână. Se pare că a dictat el însuși scrisoarea (compară cu Romani 16.22). Cu acest salut scris de propria mână, apostolul semnează, ca să zicem așa, această scrisoare și confirmă astfel că ea provine cu adevărat de la el (2 Tesaloniceni 3.17; 1 Corinteni 16.21).

El nu își exprimă rugămintea de a-și aminti de lanțurile sale doar pentru că are nevoie de rugăciunile lor. Este un stimulent suplimentar pentru ascultare, pentru a asculta ceea ce a scris el despre cauzele încarcerării sale. Dacă ei ar trebui să sufere pentru mărturisirea adevărului, exemplul său ar putea servi drept încurajare pentru ei. El a suferit pentru aceeași cauză. El le dorește harul de a trăi în conformitate cu conținutul acestei scrisori. Această dorință este valabilă și pentru tine.

Citește din nou Coloseni 4.10-18: - Analizează ce poți învăța de la persoanele menționate și ce poți aplica din acestea în viața ta de credință.

Tradus de la: <https://www.kingcomments.com/de/bibelstudien/Kol/4>